

Tự Thử Tinh Thần Phi Tạc Dạ

Contents

Tự Thử Tinh Thần Phi Tạc Dạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	20
18. Chương 18	21

Tự Thử Tinh Thần Phi Tạc Dạ

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn, cổ trang, sinh tử văn THUẦN SINH, thanh lãnh thụ, tra côngEdit: GiánRaw: Du MiênVì muốn cứu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thu-tinh-than-phi-tac-da>

1. Chương 1

“Công tử, ngài uống bát thuốc này đã rồi ngủ tiếp. Chủ tử nói, bây giờ ngài không thể so với trước đây, bệnh cũ từ năm ngoái đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn. Thai nhi ngày một lớn, chủ tử lo thân thể ngài không chịu đựng nổi.” Tiểu nha đầu bên cạnh đau lòng khuyên nhủ.

Từ lúc công tử vào sơn trang, nàng vẫn luôn chăm sóc y. Công tử tính tình thanh lãnh, xử sự cũng cực kỳ hiền lành, cho tới bây giờ vẫn chưa từng có một chủ tử nào như vậy, đối xử với nàng như muối muối. Hai năm trước công tử vì cứu tính mạng chủ tử, dẫn độc từ người chủ tử vào cơ thể mình, một thân vô công bị phê, người cũng ngày càng gầy. Hiện giờ mang thai đứa nhỏ, mặc dù có uống thuốc bổ nhiều hơn nữa, thì cũng chỉ thấy bụng ngày một lớn lên, chứ thân thể chẳng mập lên chút nào.

“Cứ để đấy đi...” Cát sách, tựa vào ghế trường kỷ. Mái tóc đen chưa buộc lên xõa tung trên ghế, cái bụng thật lớn dề trên người. Khuôn mặt như họa, mang theo tia mỗi một thần nhiên, đôi mi tựa sương khói, đôi mắt dường như ngậm nước, dưới cái mũi anh tuấn, đôi môi mỏng nhạt màu hé mở.

“Nhưng mà.. Nhưng mà chủ tử nói, nhất định phải hầu hạ ngài uống hết, nếu không thuốc sẽ mất tác dụng...” Tiểu nha đầu khó xử nhìn y, lời chủ tử sai bảo, nàng không dám làm trái nửa câu.

“Hắn ở đâu?” Liếc mắt nhìn thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, tầm mười lăm mười sáu tuổi, lại cực kỳ khôn khéo hiểu chuyện, đối với mình cũng tận tâm tận lực.

“Chủ tử vẫn còn ở thư phòng bàn chuyện, hôm nay không về chăm sóc công tử được, nên ngài hãy đi nghỉ sớm một chút.”

“A... Biết rồi. Người lui xuống trước đi.” Trong lòng âm ỷ mất mát, mỗi ngày cho dù có vội vã thế nào, hắn cũng sẽ trở về giúp mình ngủ, mấy ngày gần đây lại thường xuyên ngủ lại thư phòng... Nhìn cái bụng cực lớn, khe vuốt ve, không biết nên vui vẻ hay khổ sở, chắc là hắn ghét ta thân mình xấu xí, nên mới không chịu trở về.

“Công tử, ngài uống thuốc đi đã, nếu không chủ tử sẽ trách tội, Nhu nhi không nhận nổi đâu.” Lấy lòng khuyên nhủ Diêu Phong uống hết thuốc, nhìn công tử vốn luôn lạnh nhạt này cau mày uống hết bát thuốc đen như mực, mới an tâm nở nụ cười.”Đây là mơ ngậm đường chủ tử sai người mang về từ Nghi Châu, biết công tử sợ đắng, nên mua về để ngài ăn sau khi uống thuốc.”

Bỏ một quả mơ đường vào miệng, vị ngọt vừa phải xua đi vị đắng của thuốc, biết là Lan U cố ý sai người đi xa mua về, lại cảm thấy suy nghĩ vừa rồi của mình quá tùy hứng. Lan U đối với mình mọi cách cưng chiều, mà ngay cả hạ nhân cũng nói, hắn chưa từng đối xử với ai như với mình, ngậm trong miệng sợ hỏng, nâng trong tay sợ rơi...

Thấy sắc mặt Diêu Phong dịu đi, mới nói, “Công tử, ngài nghỉ ngơi sớm một chút thì hơn. Hai ngày này sẽ sinh, đừng khiến bản thân mệt mỏi... chủ tử sẽ rất đau lòng.”

“Biết rồi, đỡ ta về giường đi.” Vươn tay để Nhu nhi đỡ, mượn lực đứng dậy, một tay đỡ sau thắt lưng. Vừa đứng lên, cái bụng lớn trông càng khoa trương, hiện tại y đã không thể nhìn thấy hai chân mình, cúi đầu cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái bụng tròn vo.

Mới đi vài bước, bụng chột đau như xé rách, “A...” Cơn đau bất chợt khiến y suýt ngã quỵ, may có Nhu nhi đỡ kịp thời.

“Công tử, ngài có khỏe không?”

“Không sao... Đỡ ta... về giường...” Cố chịu qua cơn đau, Diêu Phong không biết có phải sắp sinh hay không nữa, mấy ngày hôm trước cũng có những cơn đau giống như vậy, nhưng chỉ một chút là qua. Đến khi Nhu nhi sắp xếp cho y xong xuôi, đau đớn cũng dần dần biến mất, lưng dựa vào một cái đệm thật dày, sắc mặt vốn tái nhợt bởi vì đau bụng sinh mà càng thêm trắng vài phần.

“Ta không sao, người lui xuống đi.” Không có thói quen được người khác chăm sóc, cho nên y cảm thấy rất ngượng ngùng khi để một tiểu cô nương nhỏ tuổi hơn chăm sóc mình, “Có gì ta sẽ gọi người.”

“Công tử, Nhu nhi ở ngay bên ngoài.” Khéo léo lui ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa.

Thấy nàng ra ngoài rồi, Diêu Phong không che giấu vẻ ỉu rũ của mình nữa, mệt mỏi dựa vào gối mềm phía sau, đầu ngón tay ngọt ngào vuốt ve chiếc gối thêu hoa bên cạnh, dường như vẫn còn mang theo hơi ấm và mùi hương trên cơ thể Lan U. Hắn... đã nửa tháng chưa về đây rồi, mình đã làm gì không đúng, chọc giận hắn sao? Nhưng ngoài việc ban đêm ngủ khác giường, thì chẳng có gì có thay đổi, hắn đối với y vẫn trước sau như một nhường nhịn, trước sau như một yêu thương, nhưng gần đây luôn có phiền muộn, nỗi lo sợ bất an không biết từ đâu tới. Dường như có chuyện gì đó đã xảy ra, nhưng lại chẳng thấy rõ ràng.

2. Chương 2

“Nhu nhi, canh mấy rồi?” Một tay bám trụ giường, một tay chống thắt lưng ngồi dậy, bụng căng ra nặng trĩu khiến y khó lòng ngủ được, kéo cái bụng đủ thảng chậm chạp đi đến trước bàn, tự rót một ly trà lạnh, ngón tay trắng nõn thon dài cầm chén trà Tử Sa, uống một hơi cạn sạch. Coi như giảm bớt phiền muộn trong lòng và nhịp tim gấp gáp.

“Hồi bẩm công tử, vừa qua canh hai ạ.” Bên ngoài phòng, truyền đến tiếng trả lời nhu thuận của Nhu nhi. “Công tử, ngài vẫn chưa ngủ sao? Chủ tử đã nói, đêm nay phải xử lý công việc ở thư phòng, sáng mai sẽ trở về dùng bữa cùng ngài, ngài hãy nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, ta không buồn ngủ.” Không nói thêm gì nữa, chỉ lấy miếng ngọc bội vẫn luôn cất kỹ trong lòng, khước miệng gọi lên một nụ cười mỉm ngọt ngào, nhưng trên khuôn mặt lại tỉ mỉ khắc một nét ưu tư. Khi ấy, Lan U vẽ mặt nhu tình ôm y vào trong ngực, đưa ngọc bội này cho y: “Điều, từ nhỏ ta đã luôn mang theo ngọc bội kia bên người, hôm nay tặng nó cho người, thấy ngọc như gặp người, như tấm lòng thủy chung của ta dành cho người.”

Điều Phong thần nhiên nở nụ cười, chưa từng có nhiều kinh ngạc, cũng không có biểu cảm dư thừa. Nhưng mà chỉ là một nụ cười khe khẽ như thế này, cũng đã đủ để trăm hoa héo úa. Thật cẩn thận cất ngọc bội vào trong ngực, coi như trân bảo.

“Nhu nhi, ban đêm rất lạnh, hẳn có chịu mặc thêm quần áo không?” Không bao lâu, Điều Phong lại lo lắng hỏi. Không hiểu sao y tìm y chợt đập thành thịch. Cố áp chế nỗi bất an dâng lên trong lòng, y đổ hết cho chuyện bản thân đang chờ mong sự ra đời của sinh mệnh nằm trong bụng.

“Công tử an tâm, chủ tử có Tiểu An hầu hạ, không sao đâu.” Nhu nhi bật cười, người lạnh nhạt như vậy, lại đối với chủ tử quyến luyến lạ lùng.

“Nhu nhi, giúp ta chuẩn bị chút ăn khuya, để ta mang đến thư phòng.” Chống tay lên bàn để đứng dậy, cái bụng đủ thảng nặng nề tụt xuống dưới thắt lưng, cực kỳ không tương xứng với vóc người cao gầy của Điều Phong.

“Chính là đêm nay sao?” Trong thư phòng truyền ra một giọng nói tao nhã, mang theo ma lực mê hoặc nhân tâm. Xuyên qua cánh cửa khép hờ, chủ nhân của đôi mắt yêu dã dị thường, mang theo ý cười như có như không kia mang vẻ thâm trầm khiến người ta khó đoán, lông mày sắc như đao, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên lộ ra vẻ xa cách. Quần áo hoa phục đồ tía, thêu hoa văn sắc vàng, hoa lệ như thế, nhưng vẫn chẳng bằng một phần vạn cái yêu dã tà mị của chủ nhân. Nếu như nói Điều Phong là hoa sen tuyết lạnh lùng thanh cao, thì Lan U lại là mạn châu sa nơi Hoàng tuyền, nguy hiểm nhưng vẫn khiến cho người khác khó lòng kháng cự.

“Hồi bẩm chủ tử, hết thảy đã chuẩn bị thỏa đáng. Y đã dùng thuốc kia...” Câu nói tiếp theo không thể nghe rõ, người nói chuyện đã tận lực đè thấp âm thanh.

“Ha ha... Tốt lắm, làm tốt lắm...” Tiếng cười trầm thấp khiến Điều Phong không tự chủ được mà run rẩy, Lan U này khiến y cảm thấy xa lạ, càng khiến cho hắn sợ hãi.

“Nô tài không dám, được cống hiến cho chủ nhân là phúc của nô tài!” Người tự xưng nô tài kia nói chuyện mang theo sự đắc ý, cứ lập công rồi sẽ có ngày lên được mây xanh.

“Lui ra đi...” Phất tay, để gã lui ra. Nhưng ngay khi người ấy xoay người, một ánh mắt lạnh lẽo hiện ra, vẻ mặt hằn đầy nham hiểm. Chỉ thấy kiếm nhoáng lên một cái, trong chớp mắt người kia đã mất mạng.”Cuồng vọng vô tri, giữ người lại cũng chẳng có ích gì...” Rồi dường như thở dài tiếc nuối, Lan U lau máu đọng trên mũi kiếm, động tác tao nhã tự nhiên như đang lau đi tro bụi.

Đột nhiên, “Ai ở đó?!” Nội lực phá cửa phòng, một kiếm đâm ra. Ngay khi nhìn ra người đứng ngoài cửa là ai, vội vàng thu bớt nội lực tránh gây tổn hại cho Điều Phong, thế nhưng vẫn cắt qua quần áo y.”Điều Nhi!” Nội lực phản phệ khiến Lan U phun ra một ngụm máu.

Tùy tiện lau quệt khước môi đầy máu tươi, khẩn trương xem xét cánh tay Điều Phong có bị thương hay không. Sau đó kẻ không từ thủ đoạn như Lan U chẳng kịp phân trần đã vội vã bắt mạch cho y, sâu trong

đáy mắt là nồng đậm lo lắng cùng tự trách.

“Người có biết nội lực phản phệ sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng thế nào không, may mà không có việc gì...” Diêu Phong giận dữ chỉ trích, Lan U lại chỉ cười cười.

“Sao người tới đây mà không nói tiếng nào, làm ta sợ muốn chết. Nếu ta thu tay chậm một chút thôi, thì người sẽ mất mạng đấy.” Ôm y vào lòng, miệng nói những lời tâm tình nồng đậm, lại nháy mắt ra hiệu cho Nhu nhi xử lý thì thể và hiện trường sạch sẽ.

“Ta không sao... Người nọ... xảy ra chuyện gì thế?” Nỗi bất an dưới đáy lòng càng thêm dày đặc, người nọ nhắc đến thuốc gì? “Y” mà gã nhắc tới là ai?

“Diêu Nhi, chúng ta đừng đứng đây nữa. Gió cuối thu lạnh lắm, ta đưa người về nghỉ ngơi.” Không đợi y trả lời, hắn đã cúi xuống nhắc bổng y lên, bước nhanh về phía phòng ngủ. Dọc đường Lan U không nói gì, mà Diêu Phong cũng chỉ tựa vào lồng ngực hắn, ôm cái bụng cứ chột nhói đau, tự trấn an mình. Vì không muốn khiến hắn lo lắng, Diêu Phong không dám rên lên một tiếng nào.

3. Chương 3

Trở lại phòng ngủ

“Nhìn xem, lạnh thế này... Đúng là chẳng biết yêu quý bản thân, người không biết người sắp sinh à...” Thấy tóc tai y hỗn loạn, hắn lại nhẹ nhàng hôn lên.

“Lan U... người có chuyện gì gạt ta sao?” Hôm nay Lan U là lạ, ánh mắt nhìn y không còn dịu dàng như bình thường, chẳng biết vì sao mà trở nên sáng quắc, khiến y như ngồi trên chông nhọn.

“Diêu, suy nghĩ gì thế hả? Sao ta lại có chuyện gì gạt người chứ, ta yêu người như vậy mà...” Chớp chớp đôi mi tà mị, không để ý tới ánh mắt nghi hoặc của y, che miệng y bằng đôi môi mình.

Cái lưỡi linh hoạt cạy mở hàm răng y, miệng lưỡi dây dưa. Nụ hôn bá đạo khiến người trầm luân trong hơi ấm. Một bàn tay luồn vào ngực Diêu Phong, tay kia thuần thực cởi y phục trên người y, lộ ra da thịt tái nhợt vì đã lâu không tiếp xúc với ánh mặt trời. Vuốt ve thân thể mềm như lụa của Diêu Phong, đáy mắt càng nồng đậm ham muốn. Ánh nến lay động hắt trên thân thể y, mang theo một vầng sáng mong lung. Diêu Phong lúc này đẹp như tiên tử rơi xuống phạm trần.

“Lan U... Đừng, sẽ làm đứa nhỏ bị thương...” Thân thể miễn cưỡng bị người âu yếm, ngay cả cự tuyệt y cũng vô lực.

“Diêu, ta rất nhớ người...” Bắt lấy tay Diêu Phong, ấn vào thứ đang cương cứng của mình. Độ nóng và độ cứng khiến Diêu Phong rút tay lại, ngượng ngùng tựa trên người Lan U, mặt đỏ bừng như say rượu. Đôi mắt phủ sương có chút uất ức nhìn Lan U, hết như nai con điếm đậm đáng yêu.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Cấn môi dưới, Diêu Phong không biết phải nói lời cự tuyệt ra sao, yêu thương Lan U dành cho mình vĩnh viễn không thể dứt bỏ, cho dù hiện nay bụng vừa nặng vừa đau, nhưng y cũng không đành lòng phạt ý hắn.

“Ta sẽ rất nhẹ nhàng, nhất định không làm con của chúng ta bị thương đâu.” Tình nghĩa lưu luyến, yêu thương dịu dàng.

“Ừ... Yêu ta đi, Lan U...” Chủ động cầm lấy tay Lan U, đưa lên môi mình. Đôi mi cụp xuống che ánh mắt ngượng ngùng, cho nên y không nhận ra vẻ âm độc kỳ lạ lóe lên rồi chợt biến mất trong mắt Lan U. Nhớ lại nội dung cuộc nói chuyện với người nọ, làm tình có thể khiến thuốc phát huy công dụng, nên một khắc Diêu Phong chủ động hôn hắn kia, hắn đã biết, kế hoạch đang diễn ra theo ý mình mong muốn.

Nhẹ nhàng đặt Diêu Phong lên giường, ánh mắt sáng quắc lướt qua từng tắc trên cơ thể. Diêu Phong bị hắn nhìn đến nỗi mất tự nhiên, đáng người nặng nề khiến y khó cử động. Kéo áo ngủ bằng gấm định che cái bụng tròn vo, nhưng lại bị Lan U ngăn cản, “Đừng che, Diêu, để ta ngắm nhìn người thật kỹ...”

“Xấu lắm... Ừm ——” Thân thể ngượng ngịu căng thẳng, cái bụng to lớn chột co rút, vì bất ngờ mà tiếng rên bật ra khỏi miệng, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt. Đặt bàn tay lên cái bụng cứng như đá đang co rút thẳm trấn an, mồ hôi lạnh chảy dọc theo gò má.

“Điều, người làm sao vậy?” Lời nói tuy rằng thân thiết, nhưng ánh mắt lại thần nhiên, chẳng nhìn ra chút sốt ruột nào.

“Không, không có việc gì... Đứa nhỏ đá ta một chút thôi.” Chịu đựng cơn đau, miễn cưỡng mỉm cười, “Ồi...” Nhưng mà tiểu tử trong bụng kia không hợp tác, lại hung hăng một cước đá vào bụng y. Nhìn sắc mặt Điều Phong nháy mắt trở nên trắng bệch, vẻ mặt ần ần cùng với cái bụng cực lớn trước người, không hiểu sao lại có sự rung cảm thối quết toàn thân, Lan U chỉ cảm thấy hạ thân cứng thêm vài phần.

“Điều, hai ngày này người sẽ sinh, thầy thuốc nói “vận động” trước khi sinh sẽ giúp hậu huyết khuếch trương, đến lúc sinh sẽ dễ dàng hơn một chút.” Giọng nói khàn khàn, ánh mắt cuộn cuộn lửa dục vọng, lúc này Lan U càng quỹ mị kinh tâm động phách, yêu dã khiến cho bất cứ ai cũng không thể cự tuyệt.

Hôn lên đôi môi y, ôm y vào lòng, một bàn tay mân mê nhũ hoa, tay còn lại nắm lấy hạ thân yếu ớt của y, khi nhanh khi chậm chà xát, cố hết sức để chơi đùa. Hắn biết rõ thân thể Điều Phong như lòng bàn tay, không bỏ qua một điểm mẫn cảm nào, rất nhanh Điều Phong đã mềm nhũn dưới bàn tay hắn, miệng phát tiếng rên trầm trầm.”A... Lan U... nhẹ thôi, Ồ... Không phải như vậy, A... A...” Điều Phong ôm bụng, nửa tựa vào người Lan U, mị nhãn như tơ, mềm mại thở dốc.

“Điều, người không ngoan... Bảo bối sao có thể thành thật bằng thân thể người được, người xem.. Nó muốn ta yêu nó, nên kích động đến rơi lệ rồi...” Khi Điều Phong thì thầm lời tâm tình bên tai, động tác tay ngừng trong giây lát, giọng nói trầm thấp mê hoặc tâm trí Điều Phong, y yếu ớt nằm trong tay hắn, hậu huyết xuất dịch nhầy, run lên như muốn được bao phủ.

“Ừ... Mau, nhanh lên... Đừng, đừng có ngừng lại...” Hụt hẫng vì mất đi sự thoải mái, Điều Phong khó chịu xoay người, nâng eo chủ động tới gần Lan U, khép đôi mắt mờ hơi nước nhìn Lan U, “Giúp ta...khó chịu quá... Ta muốn ra... A...”

Điều Phong chủ động khiến Lan U khó lòng kiềm chế, tựa như hoa sen băng thanh ngọc khiết lấm bụi trần, trinh nữ chưa trải sự đời bỗng biến thành dâm phụ, cảm giác phá nát những điều tốt đẹp khiến cho Lan U hưng phấn. Bàn tay càng thêm dốc sức giúp Điều Phong thư giãn, đột nhiên cảm thấy thứ trong tay nóng bỏng rồi run lên, một dòng dịch trắng phun lên cái bụng lớn của Điều Phong, chảy xuống hậu huyết, không ngừng xoa nắn, nơi đó bởi vì mang thai mà mềm mại hơn không ít, không còn chặt như trước đây, thể nhưng nếu muốn sinh con thì vẫn không phải chuyện dễ dàng gì.

“A... Đừng...” Thân thể run rẩy, hậu huyết vì bị vật lạ tiến vào mà co rút thật nhanh, “Lan U... Khó chịu quá...”

“Thả lỏng, bảo bối... Thả lỏng...” An ủi thân thể căng thẳng trong lòng, hậu huyết nóng như lửa lập tức đón nhận hắn để hòa làm một.

Cảm giác dị vật khiến vào thật khó nhin, nhưng bởi vì người kia là Lan U, nên y cũng cố chịu đựng. Dần dần, cảm giác quen thuộc đánh úp lại, hậu huyết dưới cử động ngón tay của Lan U mà trở nên mẫn cảm, y càng muốn nhiều hơn nữa.

“Lan U.. Tiến vào... ta, ta muốn người...” Dang rộng hai chân mời Lan U tiến vào, nhiệt tình trước nay chưa từng có khiến Điều Phong khê giật mình. Một tay chống thắt lưng, một tay che trên bụng, mặc cho cơn đau trong bụng càng lúc càng tồi tệ, hậu huyết trống rỗng vẫn khao khát được lấp đầy.

“Điều, ta vào đây.” Nhắm vào cái miệng nhỏ đang khép mở, mạnh mẽ đâm vào, bản thân như bị vây quanh trong biển lửa, Lan U phát ra một tiếng rên dài thỏa mãn.

“A ——” Hậu huyết căng ra khiến Điều Phong không thể khống chế mà lớn tiếng kêu rên, hai tay gắt gao siết chặt áo ngủ bằng gấm, phát ra tiếng kêu sảng khoái theo từng nhịp điệu của Lan U.

“Điều, người thật đẹp...” Hôn lên hai gò má đầy mồ hôi, cẩn thận quan sát vẻ mặt y, động tác lúc nhanh lúc chậm, khiến cho Điều Phong dâng lên khoái cảm không gì sánh kịp.

Lan U dai sức kinh người, Diêu Phong đã tiết trên tay hắn ba lượt, mà hắn vẫn chưa có ý định dừng lại. Không ngừng biến hóa tư thế, Diêu Phong từ cố gắng chấp nhận đã trở nên dần phối hợp.

“A ——” Thân thể hắn cảm bị một lực thật mạnh thúc vào, cùng lúc đó thai nhi trong bụng cũng mãnh liệt xoay người, hai thứ tra tấn khiến Diêu Phong không thể chịu đựng được mà kêu thảm thiết, tuần dung lạnh lùng cũng hiện lên thần sắc đau đớn, không tự giác mà kẹp chặt hắn trong cơ thể. Lan U bị đau, hừ một tiếng, “Diêu, ngươi thả lỏng một chút...” Võ vố bờ mông y, ý bảo y bình tĩnh lại.

“Ồ...” Một tay chống thân mình, một tay đặt lên bụng không ngừng trấn an, thai nhi xưa nay vốn an tĩnh bỗng trở nên đau đớn kịch liệt. Diêu Phong nghĩ có lẽ mình sắp sinh thật rồi.

“Lan U, dừng lại... Mau dừng lại, ta chịu không nổi... Ừ —— ”

“Diêu, sao hôm nay ngươi nhiệt tình thế, cứ nuốt lấy ta không buông...” Ngữ khí trêu đùa, dường như không nghe thấy tiếng kêu rên đau đớn của Diêu Phong, vẫn tiếp tục động tác.”Bảo bối, quay lại đây, để ta nhìn mặt ngươi...” Xoay thân thể y lại, cái bụng thật lớn đè lên người, nơi đó bị ma sát liên tục khiến thân thể Diêu Phong không ngừng run rẩy, “Ừm... a...” Ngay cả bản thân y cũng không phân biệt nổi, giờ khắc này, rốt cuộc là đau đớn nhiều hơn hay vui thích nhiều hơn.

Người dưới thân sắc mặt tái nhợt, đôi môi bị cắn loang lổ máu, “Bảo bối, thoải mái thì phải kêu lên để ta biết, không phải là... muốn khiến vi phu thương tâm chứ?” Miệng đùa giỡn, tà mị dụ hoặc. Cố gắng không để ý cái bụng cứng như đá kia, hắn liên tiếp thúc thật mạnh thật sâu vào cơ thể Diêu Phong.

Thân thể mềm mại bị yêu thương hung bạo, Diêu Phong rốt cục không chịu đựng nổi mà gào lên, “A... A —— Lan U, Lan U!! A... Dừng lại, ta không chịu nổi, a ——” cả người hắn cơ hồ đè lên thân thể Diêu Phong, tách chân y ra với góc độ rộng nhất, không ngừng đòi hỏi. Rốt cục, sau vài động tác nữa, hắn lưu lại dịch trắng trong cơ thể Diêu Phong.

4. Chương 4

Kết thúc màn “yêu” kịch liệt, Diêu Phong đã mệt đến nỗi không nhắc nổi ngón tay, nhưng mà cơn đau ở bụng dưới khiến y ngay cả cơ hội mê man cũng không có, cơn đau khiến dạ dày y trở nên co rút. Ôm Diêu Phong đã mềm nhũn ngồi vào thùng tắm, nước nóng bao quanh cơ thể mệt mỏi của y, Lan U dịu dàng chà lưng cho y, thật cẩn thận mà vuốt ve cái bụng đang co thắt.

Một phen vu sơn mây mưa vừa rồi, tựa như cảnh trong mơ. Sương mù bốc lên, dung mạo Lan U có chút mơ hồ, mặc dù khoảng cách gần như vậy, nhưng sao lại cảm thấy xa đến thế. Diêu Phong bỗng nhiên có cảm giác muốn rơi lệ, hoảng hốt linh cảm thấy cảnh tượng kia sẽ không bao giờ xảy ra nữa, mũi cay cay, nước mắt cứ như vậy mà rơi xuống.

Thương tiếc hôn đi những giọt lệ trên môi y, “Diêu, ngươi làm sao vậy?”

“Không, không có gì... Nghĩ đến chuyện sắp được gặp mặt con của chúng ta, ta thấy rất hạnh phúc...” Nghiêng đầu né tránh nụ hôn thứ hai của Lan U, “Ta mệt quá...”

Lan U ngăn người, y chưa bao giờ tránh né những động tác thân mật của mình, có phải y đã nhìn ra cái gì rồi không?

Giấu đi cảm xúc, bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt Diêu Phong, Diêu Phong bị hắn nhìn chằm chằm đến nỗi mất tự nhiên, cũng hoảng hốt cảm thấy thái độ của mình quá lạnh nhạt, liền cố chịu đựng một cơn đau, hôn lên khuôn mặt Lan U như lấy lòng, “Ta hơi mệt một chút, chúng ta trở về đi...” Nói xong một tay đỡ thắt lưng, một tay chống vào thành bồn tắm đứng dậy. Đột nhiên bụng co rút thật nhanh, “Ừ ——!”, Diêu Phong bị đau ngã ngồi vào trong thùng tắm, sắc mặt trắng bệch, ngay cả màu môi cũng biến mất.

“Ta đưa ngươi về...” Bước ra khỏi thùng tắm, dùng khăn lau qua bọt nước đọng trên người, phủ thêm áo khoác. Sau đó đỡ Diêu Phong đứng lên, kéo vạt áo che kín người y, rồi cúi xuống bế y ra khỏi thùng tắm.

Diêu Phong mỗi một tựa vào trên người Lan U, cố hết sức chống đỡ cơn đau trong bụng. Mùi thơm trên cơ thể Lan U dường như có thể khiến cơn đau vơi bớt, Diêu Phong gấu gao tùm vạt áo hắn, thật may, thật may là có hắn ở đây...

“Diêu, đây là thuốc mỡ ta lệnh cho trưởng lão bên cạnh ta làm riêng, có thể nói lỏng hậu huyết, khi người sinh cũng sẽ nhẹ nhàng hơn.” Nhìn Diêu Phong ôm bụng, Lan U gọi lên một ý cười sâu xa, “Đến đây, ta giúp người bôi thuốc...”

Nằm thẳng trên giường, tách hai chân ra. Đồ lót mềm mại được cởi xuống, hậu huyết hơi sưng đỏ, hiển nhiên là kết quả sau một cuộc yêu thương.”Diêu, đừng sợ, ta chỉ bôi thuốc cho người thôi, sẽ không...” Không bỏ qua cho cái bụng của người đâu, Lan U cố ý ngừng lời.

Hiểu ý tứ trong lời hắt, nhưng mà giờ này khắc này, đến sức lực để nói cũng không còn.”Ồ... Ừm ——” bụng lại co rút, Diêu Phong bỗng nhiên khép chặt hai chân rồi ưỡn thắt lưng lên, “A —— ”

“Diêu? Người có chỗ nào không thoải mái à?”

“Đứa nhỏ làm loạn, bụng đau...” Cầm lấy tay Lan U, đôi mắt hiện lên vẻ nóng ruột mơ hồ, cho dù tiếp nhận chuyện mình mang thai, cũng thật hạnh phúc vì có được kết quả của cuộc tình chân thật này, nhưng giờ đây, y thật sự sợ hãi.”Ta... Ta hình như sắp...” Sinh.

Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng người lo lắng hò hét, “Chủ tử! Trưởng lão Vân Khê Các đánh cắp bảo vật trấn giữ trang, đang ở hình đường chờ đợi xử lý. Các vị trưởng lão muốn ngài tức tốc xử lý!”

“Vô liêm sỉ! Ở bên ngoài hô to gọi nhỏ làm gì! Về đi, bản trang chủ ắt sẽ định đoạt!” Lan U quay ra ngoài rống to.

“Nhưng...” Người bên ngoài dường như không cam lòng rời đi, “Trang chủ, việc này không phải là nhỏ, các trưởng lão hoài nghi bên trong trang có gian tế!”

“Người ——!” Lan U đang muốn ra ngoài đuổi hắt đi, lại bị Diêu Phong kéo lại...

“Lan U, người đi đi... Chỗ này không có gì quan trọng cả. Đứa nhỏ nháo mết, thì ta sẽ không đau nữa.. Ừm... người đi đi, ta... không có việc gì đâu...” Chịu đựng cơn đau như xé rách, Diêu Phong nói như vân đạm phong thanh, tận lực khiến cho giọng mình trở nên bình tĩnh.

“Sao có thể! Ta muốn ở bên người, chỗ nào cũng không đi...”

“Ta, ta thật sự... không có việc gì đâu. Lần trước người không nể mặt Cố trưởng lão, cố ý để ta lại trong trang, đã để lại tiếng xấu rồi. Nếu.. Nếu lại... ừm ——” Thống khổ nhắm mắt lại, tay gắt gao siết chặt áo ngủ bằng gấm, đè lên cái bụng đang kịch liệt máy thai. Hít sâu hai cái, tiếp tục nói, “Bây giờ lại vì ta mà không lo chuyện trong trang, sợ là không hay, người yên tâm đi đi, còn có Nhu nhi ở đây chăm sóc, không có việc gì đâu.”

Câu nói này của Diêu Phong đúng như trong dự kiến của hắt, có lẽ từ chối cũng chỉ là kế tạm thời, thấy y kiên quyết, hắt cũng không phản đối nữa, dặn dò Diêu Phong rồi mới xoay người rời đi.

Đi được một nửa, liền nhìn thấy Nhu nhi vội vã chạy về phía họ, đến bên Lan U hạ giọng nói, “Chủ tử, hết thấy đã chuẩn bị thỏa đáng, có phải đêm nay sẽ...”

“Không cần gấp, chúng ta có nhiều thời gian, nếu y không gọi người, thì người đừng vào...” Một tia ác độc lóe lên trong đôi mắt, Lan U nhếch khóe môi, nụ cười của hắt như một cây thuốc phiện, dù nguy hiểm nhưng vẫn khiến người ta mê muội.”Còn nữa, người phải nhớ kỹ, nhất định phải khiến trời không biết quỷ không hay, đừng khiến y nghi ngờ bất cứ điều gì...”

“Chủ tử yên tâm, Nhu nhi hiểu!” Trước mặt Lan U, Nhu nhi không còn vẻ ngoài yếu đuối nữa, thân là nữ tử duy nhất trong tứ đại ảnh vệ của Lan U, cái giá nàng phải trả càng cao hơn người khác. Từ ngày Lan U cứu nàng ra từ chỗ chết, nàng đã thề rằng, đời này kiếp này đều phải cống hiến cho chủ tử, đến chết không ngừng!

“Tốt lắm...” Nhìn nàng tán thưởng một cái, cũng ra hiệu bảo nàng mau chóng rời đi.

Nhìn lên bầu trời kia, ngàn sao lấp lánh. Nhắm mắt lại, than nhẹ một tiếng, “Cha, nương... và cả mấy chục mạng người Lan gia, Lan U sắp báo thù được cho mọi người rồi! Nợ máu phải trả bằng máu, hãy để con trai gã trả món nợ này thay gã đi! Con sẽ dùng máu Diêu Phong để an ủi vong linh mọi người!”

5. Chương 5

“Tiểu An, giờ là mấy giờ rồi?” Thu hồi về cô đơn chợt lóe, Lan U vẫn là kẻ khổng chế cả ván cờ. Đường như về yếu ớt kia chưa từng xuất hiện, hần chớp mắt đầy tà khí, trong con ngươi màu hổ phách là ý cười lạnh thấu xương.

“Đã canh bốn, thừa chủ tử.” An Kiều đứng đầu tứ đại ảnh vệ vẫn luôn là cận vệ của Lan U. Trên khuôn mặt trẻ con luôn mang theo ý cười, nhưng hần không tin tưởng bất kỳ ai, nên khuôn mặt ấy lại mang theo vẻ lạnh lẽo khiến Lan U cũng phải rùng mình.

“Tốt lắm, vẫn còn sớm, chúng ta tới phòng khách ngồi một chút, ta đã lâu rồi không uống với người, thời gian này vất vả cho người rồi.” Lan U cười cười, vỗ vỗ bả vai An Kiều. Hai người là chủ tớ, nhưng kì thực thân như huynh đệ. Ngày đó máu rửa Lan trang, An Kiều chín tuổi làm thư đồng bên người Lan U, bị giấu ở trong một cái hang, tránh được một kiếp. Ký ức của hần về ngày đó rõ ràng hơn Lan U rất nhiều, cho nên hận ý đối với Diêu Phong cũng càng sâu. An Kiều vốn là cô nhi, nếu không phải được cha mẹ Lan U thu nhận, thì sớm đã là đám xương khô ven đường, cái đêm lửa ngập ngút trời của mười lăm năm về trước ấy, vĩnh viễn không thể phai mờ.

“Có thể theo bên cạnh chủ tử, cống hiến cho người, là phúc của Tiểu An.” An Kiều đứng bên cạnh Lan U, nhìn thẳng vào mắt hần, lời nói có chút nghẹn ngào.

Lúc này không có ánh trăng, bầu trời chỉ còn mây đen dày đặc, đột nhiên một tiếng sấm sét vang rền, khiến cho cơn buồn ngủ của Diêu Phong biến mất vô tung. Ngay cả trong giấc ngủ thì bụng cũng đã cứng lên, hai tay khi nặng khi nhẹ xoa xoa bụng. Mặt Diêu Phong trở nên trắng bệch, cắn răng nhẫn nại. Nhưng mà những cơn đau bụng sinh lại liên tiếp mà kịch liệt, bụng dưới cứng rắn từng hồi, ngẫu nhiên thai nhi đá thật mạnh, cuối cùng nhin không được mà hừ một tiếng, “Ư ——” một tay kéo cái gối bên cạnh, cắn trong miệng, thật sự y không thể ngăn được tiếng kêu bật ra từ cổ họng. Nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy bụng mấp máy, dường như thai nhi ở bên trong đang xoay người, mỗi một lần, mỗi một động tác đều mang đến đau đớn không thể tả bằng lời.

“Ô... Phù, phù...” Diêu Phong nằm thẳng trên giường, thật cẩn thận day day cái bụng cứng như đá. Y không đành lòng quấy rầy Lan U, chuyện trong trang đã đủ để hần sút đầu mẻ trán, giờ khắc này y thà tự gắng gượng, chứ không muốn gọi hần đến.

Bỗng nhiên bụng co rút rất nhanh, dường như có một bàn tay cực lớn túm chặt nội tạng y dày vò.”A ——!” Bật người dậy, cơn đau trong bụng khiến y khó lòng chịu được, ôm lấy bụng kêu lên. Lại ngã vào giường, ôm lấy cái bụng phát cứng mà quay cuồng trái phải, tiếng kêu nhỏ vụn tràn ra, cả người đầm mồ hôi lạnh.

“Lan U... Lan U... Ô ——” Lại một lần nữa gọi tên Lan U, tựa như tên của hần có ma lực khiến cơn đau của y vơi bớt.

“Ư...” Áo trắng trên người đã sớm ướt sũng, Diêu Phong ôm bụng, trở mình sang bên trái, rồi lại trở mình sang bên phải. Nằm thế nào y cũng đều khó chịu. Đứa nhỏ đạp vào dạ dày y, từng cơn buồn nôn khiến y mê muội.”Phù, phù, ô —— Con ngoan, đừng nhúc nhích, cha đau quá, a ——” Diêu Phong không biết còn phải chờ bao lâu nữa, trời tờ mờ sáng, y đã bị những cơn co thắt tra tấn hai canh giờ.”Có ai ở đó không, Nhu nhi, Nhu nhi... A, Aha... Ôi ——!”

Nhu nhi ở gian ngoài, nghe tiếng gọi khác thường phía trong, lập tức khẩn trương chạy vào.”Công tử...? Công tử ngài làm sao vậy! Người đâu, mau tới đây... Công tử sắp sinh!” Đi vào trong phòng, liền nhìn thấy Diêu Phong đang ôm bụng quay cuồng trên giường.

“Nhu nhi! Đừng, đừng gọi người đến... Ôi ——” Ôm bụng cố ngồi dậy, mái tóc đen mềm mại rớt xuống bờ vai, càng khiến khuôn mặt không chút huyết sắc của Diêu Phong thêm tái nhợt.”Ta không sao...” Lại một cơn đau bụng sinh đánh úp lại, Diêu Phong cau mày giữa mặt nằm xuống, hai tay chậm rãi xoa xoa, há miệng thở dốc, mong giảm bớt cơn đau sóng cuộn biển gầm này.”Công tử.. Ngài sao rồi? Nô tỳ đi gọi chủ tử đến!” Cho dù đã quen nhìn thấy người chết, hai tay dính đầy máu tươi. Thế nhưng nàng vẫn chỉ là một tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi, chưa từng thấy nữ nhân sinh con, đằng này lại là nam nhân sinh con thì làm sao bây giờ? Cũng có chút luống cuống tay chân, nam nhân trước giờ luôn lạnh nhạt hiện giờ đau thành bộ dáng này, nàng cũng có chút mềm lòng.

“Đừng đi... Nhu nhi, ta, ta còn chịu đựng được... Ừm ——” Rồi loạn nâng thất lưng lên, cái bụng lớn như to hơn vài phần, dường như thai nhi ở bên trong xoay người, khiến tuần nhan Diêu Phong vận vẹo.

“Công tử... Ta nên làm gì đây, ngài để ta tìm chủ đến đi.. Công tử...” Tiểu tử trong bụng Diêu Phong như muốn trực tiếp phá tan bụng y mà chui ra, nàng chỉ nhìn thôi cũng thấy đau, công tử sao có thể chịu được?

“Nhu nhi... Người đi, đi thay ta đuổi hết tôi tớ trong viện ra ngoài... Ừ, nhanh lên...” Kiều ngạo như Diêu Phong, bất y không để ý ánh mắt thế tục mà mang thai đã là cực hạn, giờ khắc này có chết y cũng không để người khác nghe được tiếng kêu đau đớn của mình.

“A, a... Vậy nô tỳ đi!” Làm đủ trò, làm bộ lau đi nước mắt vốn không tồn tại, chạy đi làm chuyện Lan U phân phó. Thầm cười lạnh, chủ tử quả nhiên hiểu rõ tính y. Nếu y không hy vọng bị người khác nghe được, thì sao nàng có thể không thành toàn?

“Ồ... Con ngoan, đừng gấp... Chờ phụ thân người xử lý chuyện trong trang xong, chúng ta sẽ.. sẽ cùng đón người chào đời, ừm, a ——!” Thấy Nhu nhi đóng cửa chạy ra ngoài, Diêu Phong rốt cục không nhịn được mà kêu lên, đứa nhỏ trong bụng không ngừng chui xuống, Diêu Phong cảm thấy ruột gan như bị nó đẩy ra ngoài.”Ồi... Sao lại... đau như thế chứ... Lan U, người mau trở lại, ta không chịu nổi rồi, ừm ——!”

6. Chương 6

“Tiểu An, giờ là mấy giờ rồi?” Thu hồi vẻ cô đơn chột lóe, Lan U vẫn là kẻ không chế cả ván cờ. Dường như vẻ yếu ớt kia chưa từng xuất hiện, hần chớp mắt đầy tà khí, trong con ngươi màu hổ phách là ý cười lạnh thấu xương.

“Đã canh bốn, thưa chủ tử.” An Kiều đứng đầu tứ đại ảnh vệ vẫn luôn là cận vệ của Lan U. Trên khuôn mặt trẻ con luôn mang theo ý cười, nhưng hần không tin tưởng bất kỳ ai, nên khuôn mặt ấy lại mang theo vẻ lạnh lẽo khiến Lan U cũng phải rùng mình.

“Tốt lắm, vẫn còn sớm, chúng ta tới phòng khách ngồi một chút, ta đã lâu rồi không uống với người, thời gian này vất vả cho người rồi.” Lan U cười cười, vỗ vỗ bả vai An Kiều. Hai người là chủ tớ, nhưng kì thực thân như huynh đệ. Ngày đó máu rửa Lan trang, An Kiều chín tuổi làm thư đồng bên người Lan U, bị giấu ở trong một cái hang, tránh được một kiếp. Ký ức của hần về ngày đó rõ ràng hơn Lan U rất nhiều, cho nên hận ý đối với Diêu Phong cũng càng sâu. An Kiều vốn là cô nhi, nếu không phải được cha mẹ Lan U thu nhận, thì sớm đã là đấm xương khô ven đường, cái đêm lửa ngập ngút trời của mười lăm năm về trước ấy, vĩnh viễn không thể phai mờ.

“Có thể theo bên cạnh chủ tử, cống hiến cho người, là phúc của Tiểu An.” An Kiều đứng bên cạnh Lan U, nhìn thẳng vào mắt hần, lời nói có chút ghen ngào.

Lúc này không có ánh trăng, bầu trời chỉ còn mây đen dày đặc, đột nhiên một tiếng sấm sét vang rền, khiến cho cơn buồn ngủ của Diêu Phong biến mất vô tung. Ngay cả trong giấc ngủ thì bụng cũng đã cứng lên, hai tay khi nặng khi nhẹ xoa xoa bụng. Mặt Diêu Phong trở nên trắng bệch, cắn răng nhằn nài. Nhưng mà những cơn đau bụng sinh lại liên tiếp mà kịch liệt, bụng dưới cứng rắn từng hồi, ngẫu nhiên thai nhi đá thật mạnh, cuối cùng nhịn không được mà hừ một tiếng, “Ừ ——” một tay kéo cái gối bên cạnh, cắn trong miệng, thật sự y không thể ngăn được tiếng kêu bật ra từ cổ họng. Nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy bụng mấp máy, dường như thai nhi ở bên trong đang xoay người, mỗi một lần, mỗi một động tác đều mang đến đau đớn không thể tả bằng lời.

“Ồ... Phù, phù...” Diêu Phong nằm thẳng trên giường, thật cẩn thận day day cái bụng cứng như đá. Y không đành lòng quấy rầy Lan U, chuyện trong trang đã đủ để hần sút đầu mẻ trán, giờ khắc này y thà tự gắng gượng, chứ không muốn gọi hần đến.

Bỗng nhiên bụng co rút rất nhanh, dường như có một bàn tay cực lớn túm chặt nội tạng y dày vò.”A ——!” Bật người dậy, cơn đau trong bụng khiến y khó lòng chịu được, ôm lấy bụng kêu lên. Lại ngã vào giường, ôm lấy cái bụng phát cứng mà quay cuồng trái phải, tiếng kêu nhỏ vụn tràn ra, cả người đầm mồ hôi lạnh.

“Lan U... Lan U... Ô ——” Lại một lần nữa gọi tên Lan U, tựa như tên của hần có ma lực khiến cơn đau của y vơi bớt.

“Ừ...” Áo trắng trên người đã sớm ướt sũng, Diêu Phong ôm bụng, trở mình sang bên trái, rồi lại trở mình sang bên phải. Nằm thế nào y cũng đều khó chịu. Đứa nhỏ đạp vào dạ dày y, từng cơn buồn nôn khiến y mê muội.”Phù, phù, ô —— Con ngoan, đừng nhúc nhích, cha đau quá, a ——” Diêu Phong không biết còn phải chờ bao lâu nữa, trời tờ mờ sáng, y đã bị những cơn co thắt tra tấn hai canh giờ.”Có ai ở đó không, Nhu nhi, Nhu nhi... A, Aha... Ôi ——!”

Nhu nhi ở gian ngoài, nghe tiếng gọi khác thường phía trong, lập tức khẩn trương chạy vào.”Công tử...? Công tử ngài làm sao vậy! Người đâu, mau tới đây... Công tử sắp sinh!” Đi vào trong phòng, liền nhìn thấy Diêu Phong đang ôm bụng quay cuồng trên giường.

“Nhu nhi! Đừng, đừng gọi người đến... Ôi ——” Ôm bụng cố ngồi dậy, mái tóc đen mềm mại rớt xuống bờ vai, càng khiến khuôn mặt không chút huyết sắc của Diêu Phong thêm tái nhợt.”Ta không sao...” Lại một cơn đau bụng sinh đánh úp lại, Diêu Phong cau mày giữa mặt nằm xuống, hai tay chậm rãi xoa xoa, há miệng thở dốc, mong giảm bớt cơn đau sóng cuộn biển gầm này.”Công tử.. Ngài sao rồi? Nô tỳ đi gọi chủ tử đến!” Cho dù đã quen nhìn thấy người chết, hai tay dính đầy máu tươi. Thế nhưng nàng vẫn chỉ là một tiểu nha đầu mười lăm mười sáu tuổi, chưa từng thấy nữ nhân sinh con, đằng này lại là nam nhân sinh con thì làm sao bây giờ? Cũng có chút luống cuống tay chân, nam nhân trước giờ luôn lạnh nhạt hiện giờ đau thành bộ dáng này, nàng cũng có chút mềm lòng.

“Đừng đi... Nhu nhi, ta, ta còn chịu đựng được... Ừm ——” Rối loạn nâng thất lưng lên, cái bụng lớn như to hơn vài phần, dường như thai nhi ở bên trong xoay người, khiến tuần nhan Diêu Phong vặn vẹo.

“Công tử... Ta nên làm gì đây, ngài để ta tìm chủ đến đi.. Công tử...” Tiểu tử trong bụng Diêu Phong như muốn trực tiếp phá tan bụng y mà chui ra, nàng chỉ nhìn thôi cũng thấy đau, công tử sao có thể chịu được?

“Nhu nhi... Người đi, đi thay ta đuổi hết tôi tớ trong viện ra ngoài... Ừ, nhanh lên...” Kiêu ngạo như Diêu Phong, bất y không để ý ánh mắt thế tục mà mang thai đã là cực hạn, giờ khắc này có chết y cũng không để người khác nghe được tiếng kêu đau đớn của mình.

“A, a... Vậy nô tỳ đi!” Làm đủ trò, làm bộ lau đi nước mắt vốn không tồn tại, chạy đi làm chuyện Lan U phân phó. Thầm cười lạnh, chủ tử quả nhiên hiểu rõ tính y. Nếu y không hy vọng bị người khác nghe được, thì sao nàng có thể không thành toàn?

“Ô... Con ngoan, đừng gấp... Chờ phụ thân người xử lý chuyện trong trang xong, chúng ta sẽ.. sẽ cùng đón người chào đời, ừm, a ——!” Thấy Nhu nhi đóng cửa chạy ra ngoài, Diêu Phong rất cực không nhịn được mà kêu lên, đứa nhỏ trong bụng không ngừng chui xuống, Diêu Phong cảm thấy ruột gan như bị nó đẩy ra ngoài.”Ôi... Sao lại... đau như thế chứ... Lan U, người mau trở lại, ta không chịu nổi rồi, ừm ——!”

7. Chương 7

“Lời ta nói... người nghe rõ rồi chứ?” Ngồi trên ghế mềm ở gian ngoài, vẻ mặt lo lắng ban nãy đã biến mất sạch sẽ, tao nhã bừng chén trà, nhấp một ngụm, Lan U nhìn Nhu nhi, thấp giọng hỏi.

“Hồi bẩm chủ tử, Nhu nhi đã chuẩn bị kỹ rồi ạ.” Liễm Nhu cúi đầu, không nhìn rõ cảm xúc, “Nhu nhi đi sắc thuốc, xin cáo lui.” Dứt lời, không đợi Lan U trả lời đã tự lui xuống.

Nhìn bóng dáng Liễm Nhu, đôi mắt chợt tối sầm, “Tiểu An, để ý nàng, ta không hy vọng có sai lầm nào hết. Nếu nàng mềm lòng, người biết nên làm như thế nào rồi đấy.”

An Kiêu cả kinh, đột nhiên quỳ rạp xuống chân Lan U, “Chủ tử bớt giận, Tiểu Nhu dù sao cũng là con gái, lại hầu hạ Diêu Phong rất nhiều năm, nhất thời không đành lòng cũng là điều dễ hiểu. Chủ tử yên tâm, tiểu nhân sẽ không để nàng làm hỏng đại sự của chủ tử!”

“Đứng lên đi, ta không trách tội nàng.” Phất tay để An Kiêu đứng dậy, lại nói, “Ta tới gặp y, người bảo Nhu nhi sắc thuốc xong thì mang vào. Nhớ kỹ, nhất định phải dùng thuốc trợ sản loại mạnh nhất. Có thể mới khiến thuốc nghịch thai kia phát huy được hiệu tối đa.” Khóe miệng lộ ra ý cười lạnh như băng, trò hay hần chờ mong đã sắp lên sân khấu rồi.

Một lát sau, Nhu nhi bưng một bát thuốc vào, mùi thảo dược đắng ngắt lập tức tràn ngập căn phòng.

“Chủ tử, thuốc sắc xong rồi ạ.” Đặt bát thuốc trên bàn, lại nhìn Diêu Phong đang rên rỉ. Nhưng khi bắt chợt gặp ánh mắt Lan U, lại vội vã cúi đầu ra khỏi phòng.

“Diêu... Nào, uống thuốc đi. Ta đã sai người dùng thuốc trợ sản loại ôn hòa nhất, nếu không thân thể người sẽ không chịu nổi.” Diêu Phong đỡ cái bụng lớn, cố hết sức ngồi dậy, Lan U kê một cái gối mềm sau lưng y, để y có thể dựa vào thoải mái. Vị thuốc đông y đắng ngắt làm y nhũu mảy, nhưng vẫn cố uống.

“Ừm... Khụ khụ, ư——” Chỉ uống được một nửa, cơn đau trong bụng lại nổi lên, Diêu Phong khó chịu nghiêng mặt sang một bên, ôm bụng thở dốc.

“Diêu, người có ổn không?” Lau đi nước thuốc dính bên môi y, đỡ lấy thân hình lung lay sắp đổ ấy, đợi y ổn định hơi thở mới nói, “Còn một chút nữa, phải uống hết mới phát huy tác dụng. Người cũng có thể bớt khổ sở...”

Nhu tình cùng tiếc nuối trong mắt Lan U tựa một cái đầm xuân thủy, y không đành lòng phạt ý hấn, cũng không muốn để hấn lo lắng quá nhiều, liền uống hết bát thuốc trong tay hấn.

Rồi sau đó ôm cái bụng co rút nằm nghiêng, Lan U ngồi ở bên cạnh giúp y xoa thắt lưng đau nhức, lẳng lặng ấn một nhát lên cái bụng cứng đơ. Kiên nhẫn chờ...

Không bao lâu, thuốc trợ sản đã phát huy được hiệu, những cơn đau như xé rách đánh úp lại còn kịch liệt hơn trước đây, Diêu Phong một giây trước còn mệt mỏi nằm trên giường, bỗng nhiên ngồi bật dậy, hai tay gắt gao bấu chặt cái bụng như sắp nổ tung, không thể ngăn lại tiếng kêu thảm thiết, “A ——!” Ôm bụng quay cuồng rên rỉ, “Ừ, a —— đau! A —— bụng, bụng —— a, đau —— đừng! A ——” Y cảm thấy giống như có một bàn tay lớn túm lấy bụng mình, dùng hết sức bóp chặt. Dường như muốn bóp vỡ bụng y.

Lúc này bụng y cứng như tảng đá, cố xoa ấn thế nào cũng vô dụng.”A —— cứu ta! A —— Lan U, Lan U! Ta đau quá... A, ôi —— a ——” Cơn đau kịch liệt khiến y nói năng lộn xộn, thậm chí hai tay dùng sức nện vào bụng, nhưng chỉ khiến cơn đau càng thêm kịch liệt. Lan U vẻ mặt hứng thú thờ ơ lạnh nhạt, đẩy mắt dâng lên hấn ý không che giấu, khoe môi gợi lên ý cười không có chút độ ấm nào.

8. Chương 8

“Lan U ——! A —— cứu ta... Ta đau quá... Lan U... Ừ, ô ——” Túm lấy ống tay áo Lan U, trầm trầm khóc nức nở. Từ khi quen biết Diêu Phong đến giờ, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy nước mắt của y, hứng thú dâng lên, nhưng ẩn chứa đâu đó là một cảm xúc quanh quẩn, lại không quá mãnh liệt.

“Diêu... Ta biết người đau, ta thật đáng chết... Dựa vào cái gì mà khiến người chịu tội thể này? Diêu, người cố chịu đựng, sinh con ra rồi sẽ không đau nữa, ngoan...” Nắm lấy bàn tay thon dài trắng nõn, tay kia đặt trên cái bụng đang kịch liệt xao động. Thai nhi mãnh liệt đấm đá trong bụng y tìm đường chui ra.

“Giúp ta nhìn xem... huyết khẩu... mở không, ưm ——” Uỡn người lên, mở hai chân với góc độ lớn nhất. Lan U cúi xuống xem xét, vừa lòng nhìn hậu huyết vẫn đóng chặt trước mắt, không có chút biến hóa nào.

“Diêu... Vì cái gì vẫn không có biến hóa? Ta... liệu có phải ta nghĩ sai rồi hay không?” Giọng nói run rẩy, nói ra sự thật tàn nhẫn nhất.

“... Người, người nói cái gì? Làm sao có thể... Ừ...ưm...” Dùng sức cong gập người, ngón tay thon dài chạm vào hậu huyết. Nơi đó vẫn khép chặt khiến Diêu Phong luống cuống, “Tại sao... Tại sao lại như vậy... Ừ... Lan U, nghĩ cách.. nghĩ cách gì cứu đứa nhỏ, a, a...” Chuyện nam tử sinh con y cũng chỉ mới nghe qua, y không biết chắc có thể sinh con từ nơi đó không nữa, nếu không thể...

“Lan U... Người hãy nghe ta nói, ư... nếu, nếu ta không sinh được, người, người hãy mổ, mổ bụng ta... Ô, ha a... lấy, lấy con ra... Có nghe không! A ——!” Nhìn sắc mặt Lan U tái nhợt trong nháy mắt, tự đáy lòng Diêu Phong cũng không đành, y không nỡ rời khỏi người mình luôn quyến luyến, luyến tiếc nhu tình của hấn...

Lan U nghe vậy ngây ngẩn cả người, là thật sao? Không hề làm bộ làm tịch, không hề diễn trò. Y cư nhiên... vì đứa nhỏ ngay cả tính mạng cũng không cần! Có phải mình đã quá đáng hay không? Y vô tội mà... Lan U thừa nhận, giờ khắc này, lòng quyết tâm báo thù của mình đã dần dao động.

“Diêu... ” Vuốt ve khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn đẹp đến kinh tâm động phách của y, nhìn đáng vẻ y cắn răng chịu đau, trái tim như bị thứ gì đó đâm thủng.

Nhưng mà cứ nhắm mắt lại, hình ảnh cha mẹ chết thảm lại hiện lên, bên tai là tiếng cười cuồng vọng của người nọ, là tiếng kêu khóc bi thương. Lan U không tự chủ lùi về phía sau hai bước, mới miễn cưỡng ổn định thân mình. Đêm hôm đó đao kiếm sát phạt, ánh lửa đầy trời, nương bị người nọ đặt dưới thân lẳng nhục, cuối cùng một kiếm tự vẫn, phụ thân vì quá bi thương mà liều mình xông lên, nhưng bản thân sớm đã trọng thương nên khó lòng địch lại, chết thảm dưới đao. Thử hỏi hắn làm sao không hận!

Đến khi mở mắt ra, vẻ đau lòng hồi hận vừa rồi như chưa từng xuất hiện, đôi môi mỏng nhếch lên, lộ ra sự lạnh lùng quyết tuyệt. Diêu Phong, muốn trách thì hãy trách cha ngươi, đừng trách ta...

“Ừ —— ha, a ——” trong bụng bỗng nhiên co rút, Diêu Phong siết chặt tay Lan U, cắn răng chịu qua một cơn đau.”... Phù, phù, ư —— Lan U, đỡ ta, xuống dưới đi lại một chút, ta nằm khó chịu, đứa nhỏ cũng có thể xuống dưới nhanh hơn.”

“Này... Diêu, ngươi sẽ không chịu nổi.” Lan U vỗ về cái bụng lớn của Diêu Phong, bụng lớn như vậy, muốn xuống giường đi lại thì quả là sống không bằng chết.

“Không sao... Ta chịu được, có ngươi... Ừ, ha... ta sẽ không đau. Ô ——” Cố gắng cười tái nhợt vô lực với Lan U, như muốn hấn yên tâm, nhưng cơn đau vừa tới lại khiến mặt y trắng bệch.

Nhìn Diêu Phong sắc mặt tái nhợt, môi dưới bị cắn chảy máu tràn trề và cái trán đầm mồ hôi lạnh, Lan U rốt cục đã biết loại thuốc kia lợi hại đến mức nào, âm thầm cười lạnh, người xứng đáng bị như thế.

“Aha —— Lan U, đỡ ta, đứng lên... Ừ ——” vươn tay bầu chặt cánh tay Lan U, tay kia chống xuống giường đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã, khó khăn bước xuống giường. Ngay lúc vừa đứng dậy, sự trĩu nặng và hậu huyệt đau đớn khiến y suýt ngã quỵ, xương chậu đau đớn như vỡ vụn khiến Diêu Phong kêu lên thảm thiết, “A ——!”

Bụng trĩu xuống, thai nhi đủ tháng quẩy đạp không ngừng, cách một lớp áo vẫn có thể nhìn rõ ràng thai nhi đầu đá trong cái bụng lớn của Diêu Phong, cơ hồ muốn phá tan bụng chui ra.

9. Chương 9

Đỡ Diêu Phong, chậm rãi đi một vòng. Ban đầu mặc dù chính y muốn xuống giường đi lại một chút, nhưng sau một nén nhang, Diêu Phong cơ hồ không chống đỡ nổi nữa, cả người đều dựa vào Lan U. Hoàn toàn là để hấn kéo y, “Ừ —— Lan U, ta, ta không chịu được nữa. A —— đi không nổi, a —— dừng, dừng lại... Bụng, bụng vỡ ra mất, a ——” Cái bụng lớn vừa động, Diêu Phong đã đau đến mức không thở nổi, nhưng ngay sau đó, một dòng nước ấm áp chảy ra từ hậu huyệt, rốt cục Diêu Phong cũng vỡ ối.

Nước ối vừa vỡ, sản trình thực sự cũng bắt đầu. Áo lót tơ tằm ướt đầm dãn trên đùi, hạ thể Diêu Phong ẩm ướt trơn nhẵn. Có chút ngưng ngừng tựa vào Lan U, thân là nam tử, cảnh ngộ thế này thật sự khiến người ta khó xử. Nhưng không kịp nghĩ nhiều, thai nhi trong bụng kịch liệt va chạm khiến cho Diêu Phong ngay cả thở cũng không kịp, đau đến mức ngồi sụp xuống.”Lan U... Đỡ ta, về giường đi, nhanh lên... Ô, ta không chịu nổi... Đứa nhỏ, muốn đi ra, a ——!”

Ôm lấy thân mình mảnh khảnh của Diêu Phong, bước nhanh đến giường, dìu y nằm xuống, “Diêu, chúng ta cùng đón đứa nhỏ chào đời, hãy nhớ, ta yêu ngươi.” Bình thần ung dung nói ra lời tâm tình buồn nôn, lại thân mật hôn lên môi y.

“Giúp ta nhìn xem... hiện tại, mở bao nhiêu?” Bị cơn đau sinh sản lấy đi một nửa sức lực, Diêu Phong lúc này đến cả sức để nói cũng không có.

Tách ra hai chân y ra, nhìn hậu huyệt vẫn không có chút biến hóa nào, cố kìm nén để khóe miệng không cong lên, nói với y, “Không tệ... Mở tám ngón rồi...”

Diêu Phong nghe xong, rốt cục thở phào nhẹ nhõm, nước ối đã vỡ, hậu huyệt cũng mở rộng, chỉ cần y cố gắng, thì sẽ nhất định sinh đứa nhỏ bình an.

Nhìn vẻ mặt lo lắng lo lắng của Lan U, cười cười an ủi hẳn, “Ta... không có việc gì... đứa nhỏ, cũng sẽ bình an... Người yên tâm ... Ừ ——” Đột nhiên cơn đau lại kéo tới.

“Phù, phù, ha... đứa nhỏ, muốn đi ra, ư —— mau, giúp ta nhìn xem.. Ô ——” Y theo bản năng mà rặn xuống theo từng đợt co thắt, cái bụng lớn ngo nguẩy không ngừng, Diêu Phong một lần lại một lần gào khóc trong đau đớn kịch liệt, liều mạng dùng sức, hậu huyết như rách toạc, ôm bụng kêu rên.”A, a ——! Lan U, Lan U!!!” Gọi tên Lan U, dường như có thể mượn nó để cổ vũ cho mình.

“Diêu... Dùng sức, chính là như vậy... Đúng rồi, tiếp tục dùng sức!” Nói xong hai tay đặt lên cái bụng to tròn, gắng sức ấn mạnh.

“Aha... a ——! Đùng, đau quá, đau quá! A ——” hai tay gắt gao túm lấy gối đầu, nín thở rặn mạnh, mặt cũng đỏ lên.”A... ư ——! Ha, a ——!”

“Dùng sức! Diêu, lấy hơi rồi rặn mạnh! Mau... mau rặn xuống!” Lan U vội vàng thúc giục, hai tay đè bụng y thật mạnh!

“Ô... Từ bỏ, không muốn... Đau chết mất, Lan U... A ——!!!” Bị đau đớn tra tấn đến phát điên, Diêu Phong bắt đầu theo bản năng mà tránh né hai tay hẳn.

“Diêu, ta biết người đau... Nhưng mà, người hãy nghĩ đến con của chúng ta, nếu không sinh ra, đứa nhỏ sẽ gặp nguy hiểm!” Hẳn biết tính Diêu Phong, chỉ cần liên quan đến đứa nhỏ, y sẽ gắng sức đến cùng.

Dường như lời Lan U nói thật sự có tác dụng, Diêu Phong kéo cái gối bên cạnh lên miệng cắn, liều mạng mà dùng sức. Đứa nhỏ ở bên trong nhờ ngoại lực và sức rặn đã trượt xuống hậu huyết, nhưng nơi đó vẫn khép chặt, vô luận như thế nào cũng không thể sinh được.

“Ô —— Ô —— ư ——!” Hạ thể đau đến chết lặng, đột nhiên y cảm thấy một chất lỏng ấm áp chảy xuống, máu tươi nhiễm ướt giường, lại giống như một mối lửa châm lên mối hận của Lan U.

“Dùng sức! Tiếp tục dùng sức!! Người dùng sức sinh cho ta, sinh mau!!!” Thái độ khác thường của Lan U khiến Diêu Phong kinh ngạc, nhưng cũng chỉ trong giây lát, y lại bị đau đớn chôn vùi.

“Ừ... Ừ... Ha, a, a a a ——!!!” Hai mắt trừng trừng, Diêu Phong cảm thấy có lẽ mình sẽ chết. Thai nhi trong bụng không ngừng quấy đạp mà chui xuống, bụng co rút khiến y đau đến mê muội. Lan U không chút lưu tình ấn lên bụng, mỗi lần đều mạnh điên cuồng như những nhát búa đòi mạng y.”Đùng ——! Ô...” Cuối cùng thể lực không chống đỡ nổi, y ngã xuống giường, ngất lịm đi.

10. Chương 10

Liêm Nhu luôn đứng canh bên ngoài, nghe tiếng thét bi thảm bên trong, trái tim cũng nhảy lên đến cổ họng. Một công tử ngày thường ôn nhuận như ngọc, lạnh nhạt như nước, nhất định là đau đến cực hạn mới có thể như vậy. Y vì cứu tính mạng chủ tử, nên mới dẫn độc trong người chủ tử vào người mình, mượn nội lực thâm hậu của bản thân mà chịu đựng độc tính xâm chiếm bảy ngày, thời gian ấy, ngay cả một tiếng rên công tử cũng không phát ra. Liêm Nhu không dám tưởng tượng, rốt cuộc là cơn đau tê tâm liệt phế cỡ nào mới có thể khiến y gào lên thảm thiết.

Nàng nghĩ, có lẽ qua hôm nay, trên thế giới này sẽ không còn vị công tử luôn tươi cười nhẹ nhàng kia nữa; sẽ không còn người đưa mình ra chợ, giúp mình chọn phần son trang sức; không có người ra mặt thay mình mỗi khi bị chủ tử trách tội; không còn ai đối xử với nàng như muội muội nữa. Dòng lệ mơ hồ trong hốc mắt, Liêm Nhu cho rằng nàng đã quên khóc như thế nào, nhưng lúc này, nước mắt lại dễ dàng rơi xuống.

Đột nhiên sau một tiếng hét thảm, bên trong không có động tĩnh gì nữa. Công tử... Công tử! “Âm”, đẩy cửa ra, đập vào mắt là chủ tử với vẻ mặt tàn nhẫn đang lắc thân thể công tử, thân thể đơn bạc kia dường như gió thổi cũng có thể bay. Công tử nghiêng đầu, chủ tử từ từ lấy bờ vai y không ngừng lắc mạnh.

“Người tỉnh lại cho ta! Tỉnh lại ngay! Ta vẫn chưa nghe đủ tiếng kêu của người, người tỉnh lại ngay cho ta!!” Nói xong tát một cái lên mặt Diêu Phong, rồi sau đó lại giả như chưa hề có động tác gì.

“Chủ tử! Chủ tử ngài đừng như vậy, Nhu nhi cầu xin ngài... Đừng tay đi! Nếu cứ như vậy, công tử sẽ chết mất! Chủ tử... Nhu nhi cầu xin ngài, Nhu nhi cầu xin ngài!” Liều mạng nhảy bổ vào dưới chân Lan U, túm lấy vạt áo hần không ngừng cầu xin, nàng sớm đã khóc không thành tiếng.

“Người cút ngay cho ta!” Một cước đá văng Nhu nhi, hung hăng quát, “Đồ vô dụng, những gì ta dạy lúc trước ngươi quên hết rồi sao! Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình! Ta cho ngươi ở bên cạnh y là để giúp ta theo dõi y, không phải để ngươi cầu xin thay y!”

“Chủ tử... Nhu nhi không dám. Ân tình của chủ tử dành cho Nhu nhi, đời này kiếp này Nhu nhi cũng không báo đáp đủ. Nhưng Nhu nhi không muốn có một ngày sẽ nhìn thấy chủ tử hối hận đau lòng, Nhu nhi cho dù có chết, cũng muốn chủ tử hiểu ra. Nếu công tử thật sự xảy ra chuyện gì không may, ngài nhất định sẽ hối hận cả đời!” Quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin, ngay cả trán cũng tóe máu.

Thái độ thấy chết không sờn của Nhu nhi khiến Lan U càng thêm phiền não bất an, nỗi đau nơi đáy lòng càng thêm rõ nét. Trăm phương ngàn kế, thậm trọng, là vì muốn có một ngày được tận mắt nhìn thấy con người như ánh trăng sáng không thể chạm tới kia phải phủ phục dưới chân mình, có thể tận mắt nhìn thấy kẻ thù bị tra tấn sống không bằng chết, cuối cùng không hề có tôn nghiêm mà chết đi.

Hôm nay rốt cục hần đã làm được rồi, Diêu Phong sẽ không sống nổi, thân nam tử nghịch thiên sinh sản vốn đã là đạo một vòng quỷ môn quan, bây giờ y dùng thuốc nghịch thai khiến sản trình đảo ngược, sau đó lại cùng mình giao hợp để chắc chắn khiến hậu huyết khép chặt, dù có là thần tiên cũng không thể cứu tính mạng y!

Nhưng hần lại phát hiện mình cười không nổi, giấc mộng đêm ấy, cha mẹ chết thảm ngay trước mắt mình, cùng đáng về độc nhất vô nhị của Diêu Phong, theo tháng năm càng trở nên phai nhạt, cuối cùng trước mắt chỉ còn lại khuôn mặt yên tĩnh, ôn nhuận như ngọc của Diêu Phong, hoặc mở miệng khẽ cười, hoặc nhàu mày trầm tư, Lan U chợt phát hiện, vô luận là mặt nào của bức tranh, cũng đều ngọt ngào hạnh phúc. Thì ra chỉ trong một khoảnh khắc bất tri bất giác, hần cũng lạc mất trái tim, động tình.

“Chủ tử... Xin ngài tha cho công tử một con đường sống, cũng là cho chính ngài một con đường sống! Chủ tử... Xin ngài!!!” Nhìn thấy vẻ mặt Lan U có hòa hoãn, Liễm Nhu dường như có chút hy vọng.

Mình không thể yêu y, cũng không hề yêu y! Ôm cái đầu đau như sắp vỡ tung, mỗi đêm ác mộng kia đều quấn quanh trong tâm trí hần.

‘U nhi, nương chết thê thảm quá... Người phải báo thù cho nương... Báo thù cho nương!’

‘Diệt môn chi cừu bất cộng đái thiên, bất cộng đái thiên!’ (Thù giết cả nhà không đội trời chung, không đội trời chung)

‘Sao người có thể yêu con của kẻ thù, người là phản đồ của Lan gia, người không xứng làm người Lan gia.’

‘U nhi, U nhi... Con ngoan của nương, người sẽ báo thù cho cha mẹ, bằng máu của kẻ thù...’

“A a a a ——!! Câm miệng! Ta không muốn nghe, người câm miệng cho ta! Y đáng chết, Tô Diêu Phong xứng đáng bị như thế! Người có nghe hay không, y đáng chết!!” Lan U điên cuồng rống to với Liễm Nhu, lòng bàn tay dồn lực, vỗ mạnh vào ngực nàng. Phun ra một búng máu, “Chủ tử.. Đừng làm như vậy...” Liễm Nhu phục trên mặt đất, lại phun ra một búng máu. Một chương này của Lan U tưởng như tùy ý, nhưng kì thực đã phế bỏ võ công của nàng. Với Lan U mà nói, hần sẽ không giữ lại một quân cờ vô dụng.

“Chủ tử ——!” An Kiều phụng mệnh tuần tra bốn phía, không cho bất luận kẻ nào bước vào Lan Uyển, nhận thấy một áp lực khiến nội tâm cực độ bất an, nên quay lại xem sao. Nào ngờ vừa bước vào, mùi máu tươi xộc vào mũi cùng tình tiết trong phòng khiến hần hoảng sợ. Diêu Phong hơi thở mong manh nằm trên giường, hôn mê bất tỉnh. Nhu nhi ôm ngực, khóe môi rỉ máu tươi.”Này...”

“Liễm Nhu làm sai mệnh lệnh, cầu xin cho kẻ thù, đã vô giá trị.” Lạnh lùng liếc nhìn An Kiều đang đứng đó, “Nên làm như thế nào, không cần ta nói cho người biết chứ...”

“Chủ tử yên tâm, Tiểu An hiểu.” Thi lễ với Lan U, nâng Nhu nhi dậy. Ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Diêu Phong nằm trên giường, hận ý trong đôi mắt bị che giấu rất tài tình, vô thanh vô tức rời khỏi phòng.

Vừa lòng thu hồi ánh mắt, quay lại nhìn người trên giường. Lại phát hiện, không biết y đã tỉnh lại từ khi nào. Ánh mắt không thể tin, cực kỳ bị thương. Y đã nghe hết cuộc đối thoại giữa bọn họ. Nhưng y không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì...

11. Chương 11

“Người nghe hết rồi?” Nhìn Diêu Phong nằm trên giường bị tra tấn thảm hại, gợi lên một ý cười tàn nhẫn, hắn không hề kinh hoảng chút nào, ngược lại có vài phần tiếc nuối.

Há miệng thở dốc, lại quên phát ra tiếng như thế nào, thật lâu sau mới hỏi, “... Lan U, vì cái gì?”

“Diêu, người trên giang hồ đều nói người Hoa Đà tái thế, không biết người đã nghe nói đến... ‘Độc mị’ chưa?” Không hỏi lại, ánh mắt vẫn ung dung nhìn Diêu Phong đã bị cơn đau sinh sản tra tấn đến nỗi chỉ còn hơi thở mỏng manh, bàn tay đặt lên cái bụng đang xao động của y cũng trở nên run rẩy. Đôi mắt ngập tràn đau đớn, cho dù cơn đau như xé rách muốn lấy mạng y, nhưng cũng chẳng thể sánh với nỗi thê lương nơi đáy lòng.

Diêu Phong cứng đờ, ngẩng đầu, ‘Độc mị’?! Sao y lại không biết chứ, năm đó độc y Minh Liên vì trả thù tình nhân phản bội, đã chế ra “Độc mị”. Làm sản huyết khép chặt, làm thai chết trong bụng...

Không thể tin những lời mình vừa nghe được, “... Người, sao người có thể... U, a ——!”

“Sao ta có thể ư? Người hỏi ta sao có thể à!!!” Lan U vẻ mặt vẻ lo lắng nhìn Diêu Phong, trong mắt là lửa giận cháy bùng bùng, “Vì cái gì ta không thể! Ta hận người! Ta hận sao người chưa chết đi!!!”

Diêu Phong mở to hai mắt, khiếp sợ nhìn hắn, trong đầu như sụp đổ, hắn mới vừa nói cái gì? Hắn nói hắn hận mình...

“Người... Người muốn làm gì, ư ——” Bụng đau dữ dội khiến Diêu Phong không có thời gian suy nghĩ. Bụng dưới trướng lên hết cỡ, nhưng lối ra duy nhất đã bị ngăn chặn, thai nhi ở bên trong không ngừng tìm kiếm đường ra, dường như bụng sắp nổ tung. Lan U tươi cười dữ tợn trước mắt kia, chính là nam nhân muôn vàn sùng ái, luôn che chở cho y sao? Là nam nhân mà y đã liều mình để cứu mạng hắn? Cam tâm tình nguyện vứt bỏ tôn nghiêm của nam nhân, dâng bản thân cho hắn, không tiếc nghịch thiên sản tử. Hiện giờ hắn lại nói, hắn hận y?

Phản ứng của Diêu Phong mặc dù cũng trong dự kiến của Lan U, nhưng hắn lại cảm thấy không đủ, muốn cho y thống khổ hơn nữa, muốn y thương tích đầy mình! “Người cho là lúc trước vì sao lại đúng dịp như thế, người bị người ám toán, mà ta lại trùng hợp đi qua? Ha ha, Diêu Phong, người cũng không tránh khỏi có lúc khờ dại mà! Hết thấy đều là ta an bài... Nhưng cũng phải đa tạ người phối hợp. Nếu không phải người xuất sắc như vậy, thì sao ta có thể diễn được vở kịch hoàn mỹ này?” Xoa khuôn mặt Diêu Phong, nhẹ nhàng vuốt ve, như tình nhân thân mật.

“Chẳng qua... Người cũng quả thật khiến ta ngoài ý muốn, ta không ngờ rằng, người lại không tiếc võ công để cứu tính mạng ta. Ha ha, ít ra như vậy thì hai ta mới có được màn kịch vui vẻ này...” Tay Lan U từ từ lần xuống, vuốt ve từng tắc da thịt của y. Cái cổ duyên dáng, xương quai xanh tinh xảo, nhũ hoa hồng hồng trước ngực, sau đó là cái bụng to tròn, những vết rạn uốn lượn trên da bụng, phá hủy đáng người hoàn mỹ.

Diêu Phong hiện tại không biết là đau trong lòng hay đau trên cơ thể, y chỉ cảm thấy mình đã đau sắp chết trong cơn hỗn độn này. Ngọn lửa trong bụng như thiêu y cháy rụi, lại không ngừng va chạm xuống dưới, ngay cả sức để kêu đau y cũng không có nữa. Nỗi đau trong tim y đã quá lớn rồi.

“Người, người giết ta đi...”

“Giết người? Hừ, dễ vậy à, sao ta có thể nhẫn tâm giết người cho được?! Ta muốn người còn sống, sống thật tốt, như vậy ta mới có thể tra tấn người từng chút từng chút một. Bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi, đừng nóng lòng... Điều thú vị còn ở phía sau.” Cười nhạt rời khỏi thân thể Diêu Phong, ánh đèn mờ mịt khiến Diêu Phong không biết hắn đi đâu, rồi lại quay trở lại làm gì? Chỉ cảm thấy hắn tước vào miệng mình một thứ chất lỏng, cuối cùng y không chống đỡ nổi mà ngất đi, rồi trong hoảng hốt nghe thấy hắn nói, người phải sống thật khỏe mạnh

12. Chương 12

Khi Diêu Phong lần thứ hai mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt khiến y kinh ngạc. Đây là nơi nào? Vách tường loang lổ, tầm mắt mờ hồ, không khí có mùi khiến người ta buồn nôn, ôm bụng cổ ngồi dậy, lại kinh ngạc phát hiện mình không còn suy yếu như trước nữa. Nương theo cây đuốc trên vách tường, thấy người ngồi cách đó không xa, quần áo hoa phục màu đỏ tía mặc trên người hắn, phẳng phất vẻ nghiêm trang không thể chạm vào.

“Ha hã... Người tỉnh rồi? Xem ra Linh tề ngọc lộ thật công hiệu, quả nhiên không tầm thường.” Lan U tuy cười, nhưng phòng giam tối om này lại làm cho Diêu Phong đổ mồ hôi lạnh.

“Linh tề... ngọc lộ? Người, rốt cuộc muốn, ư... muốn thế nào? Ô ——” Ôm bụng thở dốc, Diêu Phong vẫn không thể hiểu được. Linh tề ngọc lộ, giang hồ truyền rằng đây là tiên dược có thể khiến xương khô mọc thịt tươi, sao Lan U lại cho y dùng?

“... Muốn như thế nào à?” Chậm rãi đi đến trước mặt y, ngồi xổm xuống, âm trầm cười, “Ta đương nhiên là muốn... tra tấn người hết sức rồi.”

“Người —— ô, phù, phù, ưm ——” Cơn đau trong bụng lại dâng lên, Diêu Phong gập người nhằn nạy, gất gao ấn mạnh lên bụng, giống như muốn móc nó ra, thở hổn hển, cổ họng không phát ra tiếng nào.

Điều này hiển nhiên không phải thứ Lan U muốn nhìn thấy. Hắn muốn nghe tiếng kêu thảm thiết, khổ khổ hèn mọn, không khống chế được của y.

“Người kêu đi! Người khóc đi! Vì cái gì không ra tiếng?!” Hắn rống lên với Diêu Phong, “Người cho rằng như vậy là ta có thể buông tha người sao! Nói cho người biết, đừng mơ!” Một phen kéo Diêu Phong đang nằm úp sấp dậy, dáng vẻ yếu ớt không chỗ nương tựa của y lại khiến Lan U có một loại khoái cảm dâng trào. Muốn xé nát y, muốn khiến y thương tích đầy mình, muốn nhìn thân thể lạnh như băng này bị vùi lấp trong khổ sở, trong cực độ điên cuồng. Ép Diêu Phong vào tường, vách tường loang lổ phá rách thân thể nhẵn mịn của y, y lại dính sát vào thân thể hắn, áp lực cực lớn khiến cho thai nhi trong bụng Diêu Phong co rút mãnh liệt.

“Ô...” Không chịu nổi mà kêu lên, nháy mắt lại châm ngòi dục vọng của Lan U, hắn muốn nghe tiếng kêu thảm thiết lớn hơn nữa, hắn đã gỡ lớp mặt nạ chân thực kia, để y có thể nhìn thấy khuôn mặt yêu dã tuấn mỹ khiến người khác điên cuồng.

Không để ý Diêu Phong giãy dụa, hắn dùng dây xích đóng trên vách tường trói chặt cánh tay và ngực y, khiến cho cả người y chỉ có thể cố định trên tường. Cái bụng cực lớn trĩu nặng, đau đến mức Diêu Phong muốn ngất đi, “U... Buông, buông ra! Ô —— ”

“Buông ra? Sao có thể...” Oán hận hôn lên môi y, dường như gặm cắn để trả thù, đến tận khi hôn ra máu. Nụ hôn này tựa như dốc hết cả đời oán hận, thật lâu sau, Lan U mới thở hổn hển rời khỏi môi y, nhìn dòng máu đỏ tươi chảy xuống theo khóe môi trắng bệch, mang vẻ đẹp lạ kỳ của sự tàn phá.

13. Chương 13

“Chắc chắc, thân thể tuyệt vời thế này... Người quả nhiên đáng để ta đổ tâm huyết nhiều như vậy mà!” Đặt tay lên cái bụng cực lớn của y, hung hăng ấn xuống, như là phát tiết nỗi chua xót và phiền muộn khó gọi tên trong lòng.

“A ——!” Diêu Phong nghẹn cổ kêu thảm thiết, như dã thú giãy dụa lúc sắp chết, đến nỗi ngay cả xích sắt cũng boong boong rung động, “A.. A...! Dừng lại, dừng tay! A ——!! Đứa nhỏ, đứa nhỏ... Mau dừng lại! Đứa nhỏ sẽ chết... A a a a —— ”

“Dừng tay? Dựa vào cái gì? Ta muốn người thống khổ, ta muốn người sống không bằng chết cơ mà!!! Chút đau ấy, không sánh nổi một phần vạn nỗi đau cha người đã gây ra cho Lan gia!” Lan U không khống chế được mà rống to, con mắt đỏ ngầu hằn lên tia máu.

“Lan U... Ta rốt cuộc, ư.. rốt cuộc đã làm sai cái gì? Để người phải hận ta như vậy?” Diêu Phong không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Vì cái gì chỉ trong một đêm, những lời thề non hẹn biển tan biến trong nháy mắt, niềm hạnh phúc mà y từng cho rằng bản thân đã có được cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước...

“Làm sai cái gì à...? Người không sai, người tốt lắm, thực hoàn mỹ... Sai ở chỗ người là con gã! Sai là vì trong cơ thể người đang chảy dòng máu của gã!! Thù giết cha, mối hận diệt môn, cho dù người chết một vạn lần cũng không đủ!” Lan U càng nói càng kích động, hai bàn tay tát liên hồi vào mặt Diêu Phong, “Đồ dê tiện!”

“Đây không phải là thật sự! Sẽ không, sẽ không... Nhất định là có chỗ nào nhầm lẫn, Lan U! Lan U.. Người yêu ta, cũng yêu con của chúng ta mà...” Diêu Phong không thể tin hết thảy là sự thật. Y nhất định là đang nằm mơ, hơn nữa lại là một ác mộng kinh hoàng. Nhưng đau đớn như xé rách trong bụng và trên gương mặt lại nhắc nhở y rằng, đây không phải là mộng, đây là hiện thực, một hiện thực máu chảy đầm đìa...

“Yêu người? Ha hã, đúng. Người nói rất đúng! Ta yêu người nên mới đặt người dưới thân lẳng nhục. Người có biết mỗi lần nhìn thấy người rên rỉ dưới thân ta, ta ghê tởm thế nào không? Cái gì vô lâm chí tôn, cái gì thần thoại bất diệt! Hết thảy đều là chó má! Chẳng qua chỉ là một kỹ nữ mà ai cũng có thể làm chồng!”

“Người ——” Khuôn mặt Diêu Phong vốn trắng bệch, nay lại càng mất đi huyết sắc. Phun ra một ngụm máu, tất cả đều tưới trên mặt Lan U! Đau lòng chết lặng, tựa như bị ngàn mũi dao khoan vào, “... Khụ khụ, người... Không nên, không nên như vậy. Ừ, a ——!”

“Ha hã, ha ha ha ha ha —— không nên? Không thể?! Khi cha người giết hơn mười tính mạng Lan gia, có từng nghĩ là không nên không! Diêu Phong, ta hận người! Hận không thể khiến người chết đi! Trước kia ta nói với người rằng ta yêu người nhiều bao nhiêu, thì sự thật là ta hận người bấy nhiêu!” Từng lời của Lan U như đâm vào trái tim Diêu Phong. Hắn phải phát tiết nỗi phiền muộn trong lòng, nếu không hắn sẽ điên mất. Ở bên nhau lâu đến vậy, y lại chẳng biết về hắn một chút nào. Là hắn che giấu quá sâu, hay là bản thân quá ngốc? “A, a —— Lan U, ta van cầu người, để ta, a... để ta sinh, sinh con ra... A —— ta xin người, a ——!” Diêu phong ôm bụng kêu rên, lúc này bụng y cứng như tảng đá, thai nhi trong bụng lại không ngừng chui xuống. Nhưng mà đường ra duy nhất bị đóng, nên đành quấy đạp trong không gian nó đang ở. Diêu Phong cảm thấy mình sắp chết...

“Cầu xin ta? Người nghĩ thế này là cầu xin à?” Tà ác liếc nhìn Diêu Phong, lạnh lùng phun ra một câu, “Chẳng qua... cũng không phải là không thể được.” Hắn đột nhiên lộ ra ý cười bí hiểm, “Quỳ xuống, quỳ xuống để van xin ta, ta sẽ xem xét xem có thể đồng ý hay không.”

Diêu Phong ngây ngẩn cả người, thoáng chốc như rơi vào vết nứt trên tảng băng, lạnh ngắt từ trong đến ngoài. Thế nhưng ngay cả cơn đau bụng y cũng không cảm thấy nữa. Đau đến tận cùng, chính là chết lặng.

14. Chương 14

Lan U vẻ mặt như xem kịch vui, tháo xích sắt trói buộc y. Mất đi điểm tựa, người Diêu Phong mềm nhũn. Cái bụng cực lớn nện xuống mặt đất, đau đớn lại bạo ngược lan tràn, “A ——!” Không thể ngăn tiếng kêu thảm thiết, quả thực vô cùng thê lương.

Ôm bụng quay cuồng trên mặt đất, hậu huyết nghẹn trướng khó chịu, đứa nhỏ kẹt tại đó không thể ra, kéo căng vách ruột, khiến cho bụng Diêu Phong như lớn hơn một chút. Làn tay vào hậu huyết, nơi này một chút dấu hiệu mở ra cũng không có. Từ đêm qua đến tận bây giờ, Diêu Phong đã đau tròn một ngày. Đã sớm quên mất tôn nghiêm kêu thảm thiết, nên hiện giờ, nếu chỉ cần quỳ xuống là có thể khiến hắn cho đứa nhỏ một con đường sống, thì cũng đáng lắm.

Chậm rãi lết về phía Lan U, bụng dán trên mặt đất, da rách toạc, lộ ra vẻ thảm hại. Túm lấy vạt áo Lan U, quỳ thẳng dậy, “Ta, ư —— ta cầu xin người, để ta sinh, sinh đứa nhỏ. Ô, ư ——!”

Kiều ngạo như Diêu Phong, thanh lãnh cao ngạo như Diêu Phong, vậy mà lại quỳ gối trước Lan U, khẩn cầu hắn để y được sinh đứa nhỏ ra, đứa nhỏ thuộc về hai người bọn họ... Chỉ có Lan U tự biết, khoảnh khắc

Diêu Phong quỳ trước mặt hắn, tìm hắn đau đến nhường nào. Hắn ghét để sự tình vượt ra ngoài tầm khống chế, mà người khiến hắn không khống chế được, lại đang ở ngay trước mắt đây.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm lấy cảm y, để y nhìn mình. Đôi mắt từng vô cùng rực rỡ, hiện giờ đã mờ mịt như ao tù.”Nói người là kẻ dễ tiện, nói người thích bị nam nhân đè!”

Diêu Phong sửng sốt một chút, con người không hề gọn sóng dường như nổi lên một tia khuất nhục, nhưng rất nhanh đã bị chôn vùi. Cấn môi dưới, ôm lấy cái bụng vẫn đang xao động, chậm rãi mở miệng nói, “... Ta là kẻ dễ tiện, ta... thích bị nam nhân đè.”

“Hay lắm, ta thành toàn người.” Đá y ngã xuống đất, dường như trả thù mà cấn gặm đôi môi đã rách nát của y, đến tận khi trong miệng hắn cũng đầy vị máu tươi, gặm nhấm cổ y, để lại trên đó một dấu hôn, muốn mượn dục vọng để phá hết sự đau lòng đang lan tràn như cỏ dại.

Ngay cả một tia tôn nghiêm cuối cùng cũng vứt bỏ, Diêu Phong muốn lập tức chết đi, mới không phải chịu nỗi khuất nhục này. Nhưng y không thể, vì đứa nhỏ, y nhất định phải sống sót. Nam nhân đè nặng trên người y, không ngừng luật động cơ thể, cổ họng vì áp lực mà thở dốc, quen thuộc nhường nào, lại xa lạ đến thế. Y đã không còn cảm giác đau đớn, liều mạng một lần, để sinh hạ đứa nhỏ... Chỉ cần sinh hạ đứa nhỏ là tốt rồi...

Lan U đè trên người y, một lần lại một lần hung hăng xỏ xuyên qua thân thể y, Diêu Phong cảm thấy chính mình cũng bị chọc thủng rồi. Đột nhiên cảm thấy hạ thân ẩm ướt, nước ối hòa với màu tươi ồ ồ chảy ra. Thì ra thuốc giải độc, lại là giao hợp với người khác.

‘Độc mị’ đã giải, hậu huyết nhanh chóng khuếch trương, rất nhanh đã mở hơn bảy ngón tay, mà Diêu Phong lại không có sức để sinh đứa bé. Phí công mà liều mạng đẩy đứa nhỏ ra, máu tươi chảy ào ạt, mùi máu xộc lên trong gian ngực khiến người khác buồn nôn. Diêu Phong nằm trong vũng máu, áo trắng che tạm trên người đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn không ra sắc màu vốn có. Cố hết sức quay đầu, nhìn phía Lan U đứng cách đó không xa, ánh nến khi sáng khi tối không thể chiếu rõ khuôn mặt hắn, Diêu Phong cảm thấy càng ngày càng lạnh, lực va chạm trong bụng vẫn mãnh liệt như cũ, thế nhưng y dần dần không còn thấy đau nữa.

Lan U giật mình nhìn Diêu Phong liều mạng rặn xuống, ôm bụng kêu rên, đứa nhỏ vẫn kẹt ở hậu huyết, khiến cho nơi đó hơi nhô ra, hình như hắn mơ hồ có thể nhìn thấy cái đầu bết máu của đứa nhỏ, nhưng rồi mỗi lần y hết lực nó lại rụt trở về.

“Lan U... Người giúp ta, giúp ta kéo, kéo đứa nhỏ ra... Ta thật sự sinh không nổi, ư, a —— người giúp ta đi... A ——!” Diêu Phong nhìn về phía hắn, ánh mắt bi thương.

15. Chương 15

“Chủ tử, nếu ngài không đành lòng, thì cứ để Tiểu An thay ngài đi nốt nước cờ cuối cùng này đi.” Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng truyền từ phía ngoài vào. An Kiều mặt không đổi sắc đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn tất cả diễn ra trong phòng, cuối cùng ánh mắt ấy dừng lại trên người Diêu Phong, lộ ra vẻ ác độc, khi hắn nói những lời này, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn khó lòng che giấu.

“Chỗ này không tới phiên người nói chuyện, đi ra ngoài!” Trách cứ An Kiều, rồi lại không biết làm thế nào. An Kiều vẫn luôn ở bên cạnh hắn, chút tình cảm này đã vượt khỏi tình nghĩa chủ tớ, nói hắn là ca ca của mình cũng không đủ.

“Chủ tử, ngài thường nói với nô tài: Ngừng lại giữa chừng, sẽ gặp rắc rối. Chẳng lẽ ngài lại định làm như vậy hay sao?” Nhìn thân thể Lan U chấn động, An Kiều liền biết mình đã đoán đúng, chủ tử hẳn cuối cùng vẫn động tâm, “Huyết hải thâm thù của lão gia và phu nhân, ngài quên hết rồi sao, máu chực mạng người Lan gia ngài cũng không bận tâm à! Ngài quên, nhưng nô tài không quên! Nô tài không thể quên ánh mắt vô cùng bi thương của lão gia ngày ấy, không quên được thân thể bị tàn phá bất kham của phu nhân, không quên được —— ”

“Đủ rồi! Đừng nói nữa, đừng nói nữa!” Suy sụp ngã ngồi trên ghế, bị người khác nói toạc ra tâm sự, Lan U không kịp tránh né. An Kiều nói đúng, hẳn quên huyết hải thâm thù, tổn hại mấy chục mạng người Lan gia, đi yêu con trai kẻ thù...

An Kiều chậm rãi đi đến bên cạnh Lan U, vươn tay đặt lên vai hắn, “Chủ tử, ngài đã gánh vác quá nhiều việc, hẳn là mệt mỏi rồi. Chuyện tiếp theo hãy giao cho nô tài đi... Chủ tử, ngài phải nhớ kỹ, nô tài vĩnh viễn cũng không phản bội ngài, vĩnh viễn đều sẽ đứng ở bên ngài.”

Mũi chột cay cay, đột nhiên cảm giác như muốn khóc. Giữ lấy bàn tay đặt trên vai mình, Lan U cười chua xót, “Tiểu An, kính nhờ người...” Hắn nói đúng, có lẽ mình đã mệt rồi, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá... “Công tử... Để An Kiều đến giúp ngài đi, ha ha ha!!! ” An Kiều chậm rãi đến trước mặt Diêu Phong, cúi xuống, cẩn thận quan sát vẻ mặt y, “Chắc chắc, chân tướng, thật sự giống như...”

“Ô, a... Người muốn làm gì, người... A ——!” Diêu Phong ôm bụng lùi về phía sau, lại bị An Kiều giữ chặt.

“Ta sao, tất nhiên là đến giúp ngài thoát khỏi hết thầy thống khổ... Ta, là tới giúp ngài.” Khóe miệng lộ ra ý cười độc ác, An Kiều lúc này giống như ma quỷ nơi địa ngục, cả người đều tản ra vẻ lạnh lẽo âm u. Nhặt một sợi xích sắt lên, trói chặt hai tay Diêu Phong vào cái cọc cắm trên mặt đất, tách chân y rộng đến cực hạn, nhìn Diêu Phong run rẩy không ngừng như lá cây trong gió, ý cười nơi khóe môi càng đậm, hung hăng ấn mạnh lên cái bụng đang xao động.

“A ——! A, ha, a ——” Diêu Phong không thể ngăn chặn tiếng gào thảm thiết, quẩn quanh trong phòng, từng tiếng từng tiếng giống như rỉ máu, “Đừng, a —— đừng tay, đừng tay, a! A, a, a ——!”

“Diêu Phong, Tô Diêu Phong! Là lỗi của người hết, người hại chủ tử, hại Nhu nhi! Nếu không bởi vì người, chủ tử sẽ không do dự, nếu không bởi vì người, Nhu nhi sẽ không mất đi vô công!” An Kiều dùng hết sức ấn bụng Diêu Phong, thai nhi nhờ ngoại lực tác dụng mà tụt xuống dưới một chút, hai tay Diêu Phong siết chặt sợi xích sắt trói buộc mình, móng tay cào đến bật máu, nhưng giờ khắc này, chút đau nhức ấy không bằng một phần vạn cơn đau trong bụng!

“A ——! A ——! Đứa nhỏ sẽ chết... Người đừng tay mau! Lan U, Lan U! Ta biết người hận ta, nhưng người không thể... Không thể... ngay cả đứa nhỏ cũng không cần! A, a a a ——!”

16. Chương 16

Nghe Diêu Phong hét thảm, âm thanh như khoét vào trái tim hắn. Lan U cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy, không phải vì hưng phấn, mà là sợ hãi. Thù sắp trả được, nhưng hắn lại cảm thấy cô đơn. Mục đích tồn tại suốt mười lăm năm nay của hắn đã mất đi. Sau này, hắn phải dựa vào cái gì mà sống sót?

Đột nhiên một tiếng thét cao vút vang lên, như là dùng hết sức lực cả một đời, ngay sau đó truyền đến tiếng khóc mông manh của trẻ sơ sinh, Lan U chấn động, đứa nhỏ, sinh ra rồi...

Một lát sau, An Kiều mở cửa, ôm một đứa trẻ mới sinh trong lòng, “Chúc mừng chủ tử, là một bé trai.”

Lan U thậm chí không thèm liếc mắt nhìn đứa bé kia, nghiêng ngả lão đảo chạy vào phòng. Thảm trạng trước mắt khiến hắn chực rơi lệ, Diêu Phong nằm trên mặt đất, nếu không phải ngực có độ phập phồng rất nhỏ, hẳn sẽ cho rằng người nằm đó là một xác chết.

“Lan U... Cha ta... giết, giết mấy chục mạng người Lan gia, người hận ta... cũng là lẽ thường.” Diêu Phong nằm trên mặt đất lạnh như băng, hạ thể huyết nhục mơ hồ, đứa nhỏ mới sinh đã bị An Kiều bế đi, y thậm chí chưa kịp nhìn xem đó là nam hay nữ.”Ta chỉ hy vọng, người đừng mãi đeo trên lưng thù hận, sống trọn nửa đời sau...”

Đứng ở cửa, hai chân như mọc rễ, hắn há miệng thở dốc, nhưng không biết phải nói cái gì, một tiếng “Diêu Phong” cũng kẹt lại trong môi lưỡi.

Nhìn về phía chân trời ngoài cửa sổ, Diêu Phong đột nhiên hy vọng mình có thể biến thành một chú chim, có thể bay lượn mà không có bất kỳ trói buộc.”Cho dù người không làm thế này, ta cũng không thể sống qua mùa đông năm nay... Mới đầu ta còn lo lắng, nếu không có ta ở bên cạnh, một mình người sẽ phải làm sao đây? Nhưng giờ ta không nghĩ nhiều nữa, ta chết, người phải là người vui vẻ nhất rồi...”

“!” Lan U chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, y nói cái gì? Sống không qua mùa đông năm nay, như vậy là có ý gì?! “Điều... Người nói cái gì?” Giọng nói khàn khàn như vừa nuốt phải thứ gì đó sắc lẹm, hai mắt Lan U đỏ sọng, nhìn thân thể như tấm vải rách nằm trên mặt đất không chớp mắt. Bước chân bất giác đi đến bên y, suy sụp quỵ xuống.

“Độc hoa Thất Tình, hiện nay chưa có ai giải được...” Diêu Phong nói những lời này, nhìn đôi môi Lan U nháy mắt mất đi màu sắc, thế nhưng y lại nở nụ cười, “Ha ha... Ta cũng có thể lừa được người. Độc tính của hoa Thất tình, ta vẫn luôn dùng thuốc ngăn chặn, đến tận khi ta phát hiện... ta mang thai đứa nhỏ. Ô, khụ khụ... Phụt ——” Diêu Phong phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở mong manh.

Đến giờ phút này, Lan U đã hiểu ra tất cả. Vì cái gì mà y ngày một gầy đi, vì cái gì mà bao nhiêu thuốc bổ cũng không có tác dụng, bởi vì độc trong người y đã sớm ăn vào xương tủy, thuốc và châm cứu cũng vô phương! Y vì cứu mạng mình, mà cam tâm phế bỏ một thân vô công; càng là vì đứa nhỏ, mà tình nguyện không màng tính mạng. Hắn bỗng nhiên cảm thấy mình là kẻ ngu ngốc nhất trên đời, hắn đã làm gì vậy, hãm hại người yêu thương hắn nhất.

Hai tay run rẩy ôm y vào trong ngực, đau lòng đến tận đỉnh, vì sao tới bây giờ mới cho hắn biết tất cả? Vì cái gì mà cứ nhất định đến lúc mất đi mới biết thế nào là quý trọng?

17. Chương 17

“Lan U... Lan U...” Run rẩy giơ tay lên, nắm lấy cánh tay Lan U, lúc này hơi thở Diêu Phong đã rất loạn, môi hé ra như muốn nói điều gì đó.

“Điều, ta ở trong này. Lan U ở trong này...” Dùng sức nắm lấy bàn tay thon dài, đầy mắt ngập tràn vẻ đau đớn hối hận, “Điều, người đừng nói chuyện, ta sẽ nghĩ cách cứu người, người nhất định sẽ không có việc gì... Tin tưởng ta, ta nhất định có cách cứu người!” Lòng bàn tay dán vào lưng Diêu Phong, không ngừng truyền nội lực vào cơ thể y, nhưng mà thân thể Diêu Phong tựa như không đẩy, không cách nào ngừng tụ nội lực. Không cam lòng mà thử lại, nhưng lại bị Diêu Phong ngăn cản.

“Lan U, dừng lại... Hãy nghe ta nói, thời gian của ta không còn nhiều.” Giọng nói mỏng manh đến nỗi không nghe rõ âm thanh, Lan U ghé sát tai vào môi y, mới miễn cưỡng nghe thấy y nói cái gì.

“Ta, không hận người... Cho dù, cho dù người... làm tất cả... đều là gạt ta.. Nhưng, ở bên người... mấy năm nay, ta thật sự... rất vui vẻ, hạnh phúc... Ô ——” Thân thể Diêu Phong giật giật, hậu huyết lại chảy thêm nhiều máu tươi, y cảm thấy thân thể ngày càng lạnh, trước mắt cũng đã là một mảnh mơ hồ.”Lan U... Ôm chặt ta, ta lạnh quá...”

Gắt gao ôm Diêu Phong vào trong ngực, không ngừng chà xát thân thể y, phí công khiến thân thể y trở nên ẩm ướt.”Điều, Điều... Người sẽ khá hơn, không được bỏ rơi ta, không được bỏ rơi ta! Đừng rời bỏ ta... Ta sai, ta thật sự sai rồi. Điều...” Lan U ôm Diêu Phong, mặc cho máu tươi từ hạ thân y thấm đẫm cẩm bào, trên vạt áo hoa phục màu đỏ tía một mảng ẩm trầm, hoa văn thêu chỉ vàng cũng bị nhuộm thành màu máu.

“Lan U, hãy nghe ta nói hết.. Ta sợ mình không có cơ hội nữa. Ta hy vọng... hết thấy đều là mộng, tỉnh mộng... tất cả, lại như lúc ban đầu... Chúng ta cùng chờ mong đứa nhỏ sinh ra... cùng nhìn nó lớn lên... ”

“Lan U, nếu có kiếp sau, ta không muốn làm con của kẻ thù người, không muốn người lưng đeo huyết hải thâm thù... Ta muốn người thật sự yêu ta, thật lòng thật dạ...”

Giương mắt nhìn Lan U đang ôm lấy mình, trước mắt tối đen. Muốn...muốn một lần nữa nhìn gương mặt mình vẫn hằng nhớ thương, khắc thật sâu hình bóng của hắn trong lòng... Đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên, một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt y, “Lan U, đừng khóc... Người không hợp với nước mắt đâu... Ta, sẽ đau lòng...” Cố gắng giơ tay lên, muốn một lần nữa vuốt ve gương mặt hắn, muốn ghi nhớ độ ấm khiến người ta quyến luyến kia...

“... Lan U, ta yêu người...” Đường như dùng hết khí lực toàn thân, nhưng khi chạm được vào rồi, cánh tay lại vô lực mà rơi xuống.

“Diêu Phong... Diêu Phong!!!” Kịch liệt lay mạnh người trong ngực, “Diêu Phong người mở mắt ra, đừng ngủ, đừng ngủ mà!!! Diêu Phong...” Gắt gao ôm y vào trong ngực, tựa như muốn để y hòa vào máu thịt mình, vĩnh viễn chẳng cách xa.

18. Chương 18

Ôm đại nhi tử một tuổi, hẩn lặng im đứng trước mộ phần Diêu Phong, tựa như đã trải qua hết đau thương của đời người.

“Diêu, người có nhìn thấy nổi hói hận ngấm sâu trong xương tủy ta không? Ta sống, chỉ để chứng kiến lại tất cả những gì chúng ta đã trải qua, lặp lại tưởng niệm về người. A, ta yêu người nhất định không nhiều như người yêu ta, nên mới dám khinh suất thế này, mới có thể đứng trước mộ phần người như lúc này đây, nhặt lại những mảnh vỡ trong dĩ vãng. Diêu, con của chúng ta đã một tuổi, đã biết gọi phụ thân... Người yên tâm, ta nhất định sẽ nuôi dưỡng nó thành người, không để nó bị bất cứ kẻ nào bắt nạt. Ta sẽ không để cho người cô đơn quá lâu đâu... Chờ Huy nhi của chúng ta trưởng thành, có thể tự lo cho bản thân như một nam tử hán, ta sẽ đi theo người. Người chờ ta một chút, có được không?”

Ngón tay thon dài vuốt ve cái tên khắc trên bia đá, giống như đang vuốt ve gò má Diêu Phong. Đôi mắt yêu dị ánh lên vẻ bi thương, nhưng không có lệ. Nỗi bi ai lớn đến mức chết tâm, ngay cái khoảnh khắc bàn tay Diêu Phong buông thõng xuống đó, thế giới của Lan U cũng như mất đi ánh mặt trời.

“Phụ thân... Phụ thân...” Đứa trẻ trong lòng hẩn một thân cảm y hoa phục, bộ dáng tinh xảo phần điều ngọc mài, giống hệt Diêu Phong.

“Huy nhi... Bảo bối của ta...” Dán mặt vào gò má non nớt của đứa trẻ, đau thương vuốt ve mái tóc mềm mại của nó, “Ngủ ở nơi này, là cha của con, con phải nhớ, đó là người yêu thương con nhất trên đời.” Mặc dù trước khi Diêu Phong chết, y đã bắt Lan U phải thề, đời này kiếp này không được nói cho đứa bé biết rằng người sinh ra nó là một nam nhân.

“Diêu, ta lại lừa người một lần nữa rồi... Khi nào đến địa phủ, ta nhất định sẽ tới tìm người chuộc lỗi. Gió nổi lên rồi, hôm khác ta lại đến với người...” Ôm chặt đứa nhỏ trong lòng, kéo áo choàng bọc kín thân thể nó, rồi đi thẳng về phía trước. Gió thu cuốn cuộn nổi lên, cuốn lá vàng khô rụng ngập trời, bóng dáng hui quanh của Lan U bước đi trong gió thổi càng thêm cô độc...

Nếu có kiếp sau, ta sẽ không để cho huyết hải thâm thù che mờ đôi mắt;

Nếu có kiếp sau, ta nhất định phải dùng tất cả tình yêu để biến người thành người hạnh phúc nhất thế gian;

Nếu có kiếp sau, Lan U sẽ không bao giờ phụ người nữa...

Mười bốn năm sau...

Cắm địa sau núi, hàng năm phụ thân đều dẫn ta đến nơi này, nhưng năm nay chỉ có một mình ta. Trải qua mười mấy năm mưa gió bào mòn, mộ bia đã mất đi màu sắc ban đầu của nó, lại càng có thêm vẻ tàn phá của thế sự xoay vần. Mà bên cạnh nó, lại có một ngôi mộ mới.

Ta lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn cái tên khắc trên bia mộ, thật lâu... “Phụ thân, cha... Huy nhi tới thăm hai người. Hôm nay Huy nhi đã tròn mười lăm tuổi, phải rời khỏi hai vị phụ thân, đi tìm kiếm cuộc sống thuộc về mình. Huy nhi nhất định sẽ không để cho hai người thất vọng.” Ta chưa từng nhìn thấy cha, bởi ngay ngày sinh ra ta, cha đã vì khó sinh, mất máu nhiều mà chết. Phụ thân nói với ta rằng, ta lớn lên rất giống cha.

Nhưng ta cảm thấy không phải, mỗi lần phụ thân say rượu, đều ôm ta khóc rồi tỉnh rồi ngủ, cũng chỉ có khi đó, ta mới có thể cảm giác được phụ thân rõ ràng tồn tại. Phụ thân cứ một lần lại một lần gọi, Diêu, Diêu... Nhìn ta, sau đó đột nhiên nói, không phải, người không phải y... Rồi lại một mình lặng im rơi lệ, cho đến tận bình minh.

Từ khi ta hiểu chuyện, cứ cuối mùa thu hàng năm, phụ thân đều sẽ có vài ngày không thấy bóng dáng. Rồi sau đó trở về, ta luôn cảm thấy người lại thêm phần tiều tụy.

Phụ thân trong ký ức không bao giờ cười, chỉ một lần duy nhất, là khi người hấp hối, người gọi ta đến bên giường, vuốt tóc ta, nói, Huy nhi... Cuối cùng ta có thể đến bên cha con, con đã là một nam tử hán có thể tự lo cho bản thân mình. Nhớ kỹ, ta và cha con, vĩnh viễn yêu con...

Phụ thân nói, cả đời này, người đã dùng mười lăm năm để hận một người, lại dùng mười lăm năm để nhớ về người ấy.

Phụ thân nói, cha là sinh mạng, là của tất cả của người...

Phụ thân còn nói, người phải đến với cha, nói rằng cha đã tịch mịch lâu lắm rồi...

Phụ thân vĩnh viễn nhắm mắt, khóe môi lại treo lên một nụ cười. Ta nghĩ phụ thân đang vô cùng hạnh phúc, bởi vì rốt cục người đã có thể đến bên cha, đời đời kiếp kiếp...

(Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thu-tinh-than-phi-tac-da>